

ANUL LXXXI

Nr. 52

25-31 decembrie

1991

BUCUREȘTI

FLACĂRA

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

**Firme care
au încredere în
FLACĂRA**

pag. 14-15

Până la 15 ianuarie 1992 (data poștei) se primesc răspunsurile la :

concursul nostru cu mari premii:

„PLAȚI CINE-I CRIMINALUL?”

**TERORISTUL
DE REZERVĂ**

• Gafele politice '91 pag. 3

• J.R. la el acasă pag. 5

• Confesiunile unui
țigan fericit pag. 6

• Cine legitimează
tranzacțiile cu
copii handicapați? pag. 11

CLEVETICI

pag. 7

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

CALENDARUL TINEREI DEMOCRATII

PE CINE SĂ IERTĂM?

Mărturisesc că mi-am dorit foarte mult ca de sărbători să nu vină spre mine nici un fel de încrincenări, nemulțumiri, griji, nevoi, să pot scrie ceva dacă nu luminos, în orice caz senin, dător de optimism. Și mi-am adus aminte că atât Crăciunul, cât și Anul Nou sunt și momente ale iertării, pentru a cinsti nașterea lui Hristos și pentru a nu intra într-un nou an cu minii și resentimente. Și-am început să mă întreb pe cine să iertăm noi, românii.

Pe Ceaușești, acum, că tot au trecut doi ani de la moartea lor? Firește, putem avea un gând de respingere și de dezaprobare pentru cei care i-au condamnat la moarte și executat pe tirani în chiar ziua Nașterii Domnului, în disprețul oricărui simțiri și reguli creștine. Dar numai acest lucru nu scade cu nimic vina celor doi. Pentru dezastrul în care au aruncat România, pentru suferințele cumplite și umilintele de neimaginat pe care le-a îndurat poporul român datorită Ceaușeștilor, odiosul și sinistru nu merită iertarea noastră. Irecuperabili pentru istorie, ei sunt irecuperabili și pentru mila creștină.

Pe cei care au luat, la cîrma României, locul Ceaușeștilor? De iertare ei ar avea mare nevoie. Intrucit au aruncat țara, imediat după 22 decembrie 1989, într-un mini-război civil în urma căruia au pierit peste o mie de oameni. Intrucit au mintit și națiunea, și străinătatea cu privire la rosturile și intențiile lor. Intrucit au pus la cale mascarada de la 20 mai 1990, soldată cu instituirea în România a unui nou regim totalitar și cu discreditarea țării în ochii străinătății. Intrucit, din nepricepere și turpitudine, au mărit și mai tare dezastrul moștenit de la Ceaușescu, instituționalizând foamea, frigul, lipsurile și mizeria, cunoștințe mai vechi, la care s-au adăugat inflația, șomajul, nesiguranța zilei de mâine. Intrucit au transformat viața politică a țării într-un bilci. Intrucit și-au anexat averea țării, din care fără milă s-au înfruptat. Intrucit au pus la cale mineriadele de tristă memorie, care ne-au aruncat în plină epocă de piatră. Intrucit au luat măsuri de gîtuire o presei independente, de intimidare a tuturor celor care au alte păreri decît ale lor. Și alte multe păcate au, pentru care ar avea nevoie de iertare. Toate acestea ar fi fost de iertat, cu o singură condiție: cei ce au păcătuit să se căiască și să se retragă. Dar, intrucit ei se cramponează de putere, să ne ferească și de acum înainte cu luminile și prestațiile lor, nu putem să-i iertăm.

Pe c.p.ex.-iști? Da, i-a iertat secția militară a Curții Supreme de Justiție (despre acest abuz vom mai scrie). Dar poporul român îi poate ierta? C.p.ex.-iștii, este cunoscut, sunt vinovați și penal, sunt complici la masacrele ordonate de Ceaușescu, intrucit nu s-au opus lor. Complicitate la crimă din lășitate. Pentru acest lucru poate că iertarea ar fi putut veni, mila creștină ar fi putut acționa. Însă c.p.ex.-iștii sunt complici ai odiosului și sinistrei la genocidul practicat de aceștia „pe multiple planuri” — biologic, cultural, spiritual —, prin politica lor criminală, asupra poporului român timp de un sfert de veac. Pentru această vină imensă c.p.ex.-iștii nu pot fi iertați.

Pe străini? Care au căutat să profite de răsturnarea Ceaușeștilor pentru a ne pulveriza granițele, pentru a ne sfîșia țara, pentru a ne desființa ca stat? Care ne-au ostracizat și ne-au marginalizat și ne-au pus la colț și ne-au mărit și mai tare suferințele? Care se informează despre România din rapoartele și din mass-media dușmanilor ei? Care au căutat să cumpere avuția țării noastre pe nimic, profitînd de prezența la cîrmă a unor guvernanți incompetenți și corupți? Care nu fac — evident, cei cu posibilități adecvate — singurele lucruri care i-ar fi țării noastre de folos: investiții masive în economia românească și sprijin activ în organismele internaționale? Pe toți aceștia să-i iertăm? Nu-i iertăm!

Pe români? Adică pe noi înșine? Da, ar fi tare plăcut, ar fi reconfortant din toate punctele de vedere, să putem spune, fiecare dintre noi, parafrazînd stihurile unei cunoscute poete: „Și-n perspectiva timpului ce vine / Plecat asupra mea, mă iert pe mine”. Să ne autoiertăm, adică. Avem însă motive pentru aceasta? Am făcut noi tot ce trebuia pentru sfînta pămînt și sporire a valorilor românești? Pentru întregirea hotarelor țării? Pentru marea pe ogoare? Pentru necesarul ecarisaj politic? Am gândit și am muncit și am vegheat cum trebuia și cit trebuia? Oricît de indulgenți am fi cu propria noastră persoană, trebuie să recunoaștem că la nici una din întrebările de mai sus nu putem răspunde cu mîna pe inimă afirmativ. Ca atare, nu ne putem ierta nici pe noi înșine.

Constatăm deci cu stupeoare că nu putem să iertăm pe nimeni. Și azi e Crăciunul. Și e păcat.

ION D. GOIA

Mircea, nu te mai face că lucrezi!

Nu demult, într-o emisiune realizată de Soti (de altfel, interesantă) actualu președinte al Uniunii Scriitorilor, domnul Mircea Dinescu, a afirmat, în mod jignitor și într-o deplină necunoștință a faptelor, că în timpul evenimentelor din decembrie '89 redacția Publicațiilor Flacăra pregătise două variante de apariție ale revistei Flacăra: una pro-Ceausescu și alta împotriva lui, așteptînd chipurile să afle rezultatul evenimentelor derulate atunci.

Că respectivul număr a avut o naștere grea, o știu prea bine cei care, înfrîngîndu-și frica, perfect justificată, la urma urmei, l-au realizat. Că n-a fost deloc ușor să stai într-o Casa Scînteii în jurul

careia răpăiau gloanțele, tot ei o știu mai bine.

Au mai rămas puțini dintre colegii mei din '89. M-am simțit dator cu aceste rînduri pentru ca ei, care au scos de sub tipar prima revistă Flacăra în libertate, să nu fie tîrîți în noroi, de afirmații calomnioase, să nu fie înjosiți în ochii tinerilor care alcătuiesc actuala echipă redacțională, să nu le fie stîrbită imaginea cunoscută de cititori. Dacă în acele zile a fost vorba de un scenariu, noi nu l-am știut și am acționat exact așa cum ne-a dictat conștiința. Chiar dacă pe noi nu ne-a văzut o întrecă națiune la televizor cum ne facem că lucrăm, într-un spectacol de un grotesc fără margini acum.

GEORGE ARION

LA ÎNCHIDEREA EDITIEI

● În plină dezintegrare, Frontul Salvării Naționale oferă un spectacol stupid, în care doi politicieni lipsiți de calitate și inspirație, domnul Ion Iliescu și Petre Roman, își reglează conturile în stiutul stil comunist. După Călărași și Dimbovița, deruta organizațiilor FSN din teritoriu s-a extins, fesenști nemteni hotărînd să părăsească în masă partidul de guvernămînt, iar cei de la Brașov hotărînd să-l invite pe „liderul național” la fața locului, pentru explicații. ● Precaritatea regimului Ion Iliescu a fost dovedită și de starea tensionată de la Timișoara, din zilele comemorării a doi ani de la ridicarea populației acestui oraș împotriva dictaturii și comunismului, cînd președintele Ion Iliescu trebuia să fie prezent. Deși s-au deplasat, pentru a-l asigura protecție, circa 2.000 de oameni din poliția secretă, președintele Ion Iliescu a evitat întîlnirea cu timișorenii. Corespondenții de presă de la Timișoara, au descris orașul ca „îndurerat și îndirjit”. ● Sufletește, bucureș-

tenii au fost răvășiți de venirea a circa 200 de timișoreni, urmași ai celor 40 de martiri ai Revoluției furat în decembrie 1989 de la morgia din Timișoara și arși la crematoriul din București. Un prim adevăr, dintre atîtea care trebuie spuse, a fost aflat. Cenușa celor incinerati a fost pusă în patru tomberoane și aruncată într-o gură de canalizare la Popești-Leordeni. ● Întreaga manifestare a „îndureratilor” timișoreni a creat o puternică emoție în București. ● În acest timp, președintele Ion Iliescu a acordat medalia, nu puține voci reproșîndu-i că el e cel care ascunde în continuare adevărul privind asasinii. Astfel, cota președintelui scade și mai mult, studenții și intelectuali contestîndu-l, încă din primăvara anului 1990, în bloc. ● Surse bine informate afirmă că ar fi existat o înțelegere între Securitate și președintele Ion Iliescu, pentru susținere reciprocă. Așa se explică adzeziunea SRL dincolo de limitele admise într-un stat de drept, la politica președintelui și amestecul clar

Hotărîri reflexe

După demonstrația studenților din '68, PCR a hotărît să dea vacanță de Crăciun studenților. Nu pentru că ei, comuniștii, ar fi devenit așa, deodată, credincioși. Pur și simplu au preferat ca studenții să nu mai fie împreună de sărbători. În cepea să le fie teamă.

La doi ani după revoluția din '89, Cineva hotărîște să trîmte studenții în vacanță cu cinci zile mai repede. Nu din cauză că e frig în cămine, pentru că — dacă s-ar ține cont de temperatură din camere — din octombrie și pînă în aprilie școala ar trebui întreruptă. Cei de la putere sînt îngrijorați de soarta lor și se temeau că dacă studenții vor fi împreună pe 21 și pe 22 decembrie, vor ieși în stradă și vor termina ce-au început în '89. (A.B.)

al SRI în politică și în desfășurarea vieții civile în România. ● Luarea de cuvînt a prof. dr. Virgil Măgureanu, din Parlament, a amintit de un tipic discurs comunist din anii '50, domnul director al SRI amenințînd nepermis pe cei care „se iau” de instituția pe care o conduce. Îl anunțăm și noi că atîta vreme cît această instituție va rămîne Securitate și-și va depăși competențele, tulburînd viața cetățenilor țării și ordinea de drept, vom scrie tot adevărul despre ea. ● Numirea unui nou secretar de stat la Interne, în persoana domnului general-maior Gheorghe Gamba, nu este întîmplătoare, aici aflîndu-se fiul fostului premier Petre Roman. De unde se vede treaba că misterioasele instituții moștenite de odios, și care au înflorit după Revoluție cu și mai mult sîrg decît înainte, au fost „cartelate”. SRI la dl. Iliescu, M.I. la dl. Roman...

Parlamentar, acord post important, contra servicii!

Fiind parte într-un proces judiciar și simțînd nevoia unui avocat pur-sînge, simpaticul nostru parlamentar I. C. Brătianu promitea mai deunăzi, pe coridoarele unui tribunal bucurestean, un post de consilier municipal, contra nîscăi serviciilor avocațesti, unui slujbaş al zeiței legate la ochi.

Aflîndu-ne în ajunul sărbătorilor, am putea crede că parlamentar se dedublase într-atît, încît nici el nu mai știa bine cine este: Moș Nicolae, sau Moș Gerilă? Ori-cum, moșii cu pricina scot darurile din săculețele lor proprii, nu din ale altora! (P.V.)

Desen de MIHAI ZGUBEA

La Adunarea Națională din 1 Decembrie, de la Chișinău, Mircea Druc, Iurie Roșca, Valeriu Matei, Ion Hadărcă, Claudiu Iordache, Ioan Alexandru și alți parlamentari români au dat citire actului de constituire a Consiliului Național al Unirii, organ format din români de pe ambele maluri ale Prutului, care își propune să treacă în fapt la realizarea imediată a unirii teritoriilor smulse de Uniunea Sovietică, în urma Pactului Ribbentrop-Molotov. Am văzut în marea piață a Chișinăului — martoră a tuturor victoriilor istorice pe treptele cărora a urcat conștiința națională românească din Basarabia, de la cucerirea literă și limbii române, a tricolorului, imnului de stat și independenței pînă la constituirea Consiliului Național al Unirii — mil și mil de oameni cîntînd și plîngînd: „Unire, frați români!”

În acele clipe și în acel loc s-a mutat conștiința de sine a neamului nostru: au fost acolo și au rostit cuvinte istorice români din Bucovina, din Maramureșul de nord, din Transnistria, din Transilvania și Banat, din multe părți ale Basarabiei.

După 73 de ani de la realizarea Marii noastre Uniri, toate provinciile românești și-au trimis la Chișinău virfurile lor de conștiință, să fie martore și să depună mărturie, totdeauna de acum înainte, că în 1 Decembrie 1918 s-a constituit Consiliul Național al Unirii care nu își va înceta activitatea pînă la realizarea deplinei noastre reîntregiri naționale.

În 1918, aș fost prezenți la Alba Iulia, peste 2400 delegați din toate 7-nele locuite de români. Majoritatea erau oameni simpli, țărani abia întorși de pe fronturile primului război mondial. Să fie acum, după 73 de ani de istorie zbucimată și de evoluție a conștiinței noastre istorice, mai slabă ca atunci dorința de unire a tuturor teritoriilor românești cîmpirite de baionetele unor nedrepte tratate? Cum ne va judeca istoria milenului III dacă se va dovedi că la sfîrșitul secolului XX poporul român a avut un nivel de conștiință națională sub cel de la începutul aceluiași secol?

În ultimii doi ani s-au întîmplat în jurul nostru lucruri incredibile în ceea ce privește favorizarea de către circums-

tanțele istorice a Unirii noastre: zidul Berlinului s-a căzut, cele două Germanii s-au unit, țările baltice s-au desprins din imperiul sovietic, Coreea și-a realizat și ea unirea în aceeași zi istorică de 12 decembrie în care s-a oficializat, la Minsk, desființarea Uniunii Sovietice. Am rămas, cred, singurul popor din

UNIRE, frați români!

lume rupt în bucăți, ca trup istoric și geografic, într-o clipă cînd clopotul istoriei tînde să desființeze tot ce e congregație artificială și strîmbătate nedreaptă de graniță. În aceste momente, cînd nimic din afară nu ne mai poate opri, pentru că popoarele din jur sînt amenințate de propriile lor posibile catastrofe, numai

limitele dinăuntru ne-ar putea împiedica să nu ne unim, cu toate teritoriile noastre rămase pînă acum în afara granițelor firești și împotriva acestor limite și înertii interne trebuie să luptăm acum, măcar cu mîntea cea de pe urmă a românului. Împotriva acestor complicate inerii interne, ce tîn de partea cea mai obscură și mediocră a poporului nostru, își propune să lucreze Consiliul Național al Unirii.

Dacă Unirea nu se va face acum, cit mai repede cu putință, cit timp totu în jurul nostru este cutremur istoric de adinci plăci tectonice, încremînte de 45 de ani, s-ar putea ca aceste plăci să înghețe din nou pentru un timp imprevizibil de lung. Dacă nu vom trăi, mai presus de precaritățile zilnice, de mizeriile cotidiene ale traiului nostru de acum, cu conștiința că avem de înfăptuit un ideal mai înalt decît suma destinelor noastre individuale, nu ne va ferta niciodată istoria. Dincolo de faptul că trebuie să ne cîștigăm zilnic pîinea și cartoful, laptele și benzina, această existență a noastră n-ar avea nici un sens — ca popor —

dacă nu s-ar înscrie într-un ideal mai înalt care trece prin întimitatea fiecărui destin vorbitor de limbă română: unirea tuturor teritoriilor românești, reîntregirea României între granițele ei firești de la 1918.

Acum este momentul reîntregirii noastre și trebuie să fim conștienți de aceasta. Nu se poate ca jertfele iluminatilor Școlii Ardelene și ai Unirii de la Alba Iulia, Gheorghe Șincai, Vasile Lucaciu, Iuliu Maniu sau Iuliu Hossu, jertfele iluminatilor bucovineni și basarabeni care au decis în Sfatul Țării să întregască România Mare, să nu aibă acum continuare istorică și victorie deplină în asumarea de către noi a aceluiași înalt ideal al Unirii care a ținut, de fapt, poporul acesta și sfînta sa limbă română ca prezentă în istoria lumii. Această conștiință și această flacăra a întregirii trebuie să o ducem mai departe prin noi înșine, cu orice sacrificii, pînă la capăt.

Fie ca anul 1992 să fie marelui an al reîntregirii României. Unire, frați români!

ION ZUBAȘCU

„GAFE” POLITICE ALE ANULUI 1991

Firese ar fi fost să folosim în loc de „gafe”, cuvintele „greșeli” sau „manere” politice. Dar pentru că astfel de italogări ar presupune deținerea unor informații sigure și interminabile comentarii justificative, ne-am mulțumit lenaturind sensul precizat în dicționar) și folosim termenul de „gafă”. Sintem onștienți totuși, că anul 1991 a fost mult mai bogat în „gafe” politice decit ele selectate în clasamentul nostru. Am încercat să nu ne situăm pe o baticădă. Sigur, n-am reușit. Vom fi mulțumiți dacă istoria va consemna mă-ar câteva din recolta anului ce se încheie. N-am trăit degeaba și nu le vom ita!

1 Demiterea premierului Roman de către președintele Iliescu ajutat de mineri.

A patra venire a minerilor în București pare să înscrie definitiv mineriada în tradiția originare noastre democrații. A răsturna un guvern (fie el și incapabil) prin forța itel, ne face să ne întrebăm dacă epoca feudală continuă în România și în anul XX. Atitudinea președintelui în amaticile zile din septembrie, cit și acerea” din timpul puciului de la Moscova, dovedește clar că în fruntea li avem un fricos.

2 Cazul Berevoești.

O neglijență a domnului Măgureanu sau o manevră abilă pentru a scăpa de cițiva subordonați incoșozi? Important rămâne faptul că S.R.I.-ul a fost imp at direct în reprimarea fenomenului Piața Universității și că acum

se încearcă discret ca acest caz să fie dat uitării.

3 Semnarea tratatului Iliescu — Gorbaciov

Criticat de opoziție, de presa independentă, tratatul semnat la Moscova s-a dovedit, după tentativa nereușită de puci din august, a fi o tînichea al cărei zgomot strident, liderul de la București încearcă în prezent să-l ascundă prin zimbete și justificări tardive.

4 Discuția în Parlament a raportului Covasna — Ilarghita a prilejuit telespectatorilor români indiferența de naționalitate vizionarea unor spectacole în care demagogia, ura, patriotismul prost înțeles, mahalagismul au ținut (în viziunea parlamentarilor) de frig și foame românilor timp de o săptămână. Discutarea raportului a „dat apă la moară” revistelor și grupărilor extremiste. A fost o pierdere de timp din rațiuni propagandistice.

5 Intrarea P.N.L. în guvernul Stolojan.

Partidul domnului Radu Câmpeanu s-a aventurat într-o misiune ale cărei rezultate s-ar putea să-i îndepărteze alegătorii nemulțumiți de starea catastrofală a țării în apropiatele alegeri locale și generale.

6 Participarea președintelui Ion Iliescu la Congresul Francofoniei de la Paris.

„Oamenii de bine” ar putea să ne reproșeze că ținem cu orice preț să discredităm orice acțiune

întreprinsă de instituția prezidențială. Dar pentru semnarea tratatului de prietenie franco-român, Parisul ar fi trebuit să adreseze o invitație oficială liderului de la București. Președintele Mitterrand a găsit soluția „ușii din dos”. Și domnul Ion Iliescu a deschis-o și a intrat, pentru liniștea noastră.

7 Patriotismul ex-premierului Roman.

Cind minerii se aflau pe drum spre București, Petre Roman, la sfîrșitul discursului său din Parlament, „n-a uitat” să anunțe o știre de ultimă oră (fără nici o legătură cu fierberea din țară) că în Ungaria s-a format un guvern al Transilvaniei. Tentativa de a abate atenția publică de la adevăratele probleme (caracteristica frontiştilor) l-a costat pe Roman. Guvernul din exil s-a dovedit a fi un balon de săpun, iar Roman a căzut. Nu este singura „măgărie” a fostului premier. Cea pe care am propus-o dovedește clar o mentalitate de un înflorător primitivism politic.

8 Simpatiile socialiste ale președintelui Iliescu.

Nu puține au fost prilejurile în care emanaul numărul unu al evenimentelor din decembrie 1989 a propovăduit (într-o impecabilă limbă de lemn) valorile „de nealterat” ale socialismului. Cu un comunist e greu să te înțelegi.

9 Intervenția din Parlament a senatorului Gelu Voican Voiculescu.

Sărind în sprijinul premierului dămis, senatorul de Buzău a prezentat țării un scenariu pentru care orice romancier de mina a doua l-ar învidia. A fost o apariție comică, prilej pentru gruparea din jurul revistei „Europa” să scoată iarăși capul și să lătre.

10 Primul congres P.S.M.

Nerușinarea rinocerilor comuniști nu are margini. Congresul a fost o copie fidelă a congreselor P.C.R. Doar piticul și sinistra au lipsit. Tovarășul Verdeț continuă lupta de clasă.

In afară de concurs: Gafele Televiziunii Române din acest an, pentru care ar fi necesar un volum aparte de consemnări.

PETRE BARBU

Desen de MARIAN AVRAMESCU

— Cunoașteți motivele pentru care ați fost eliberat din funcție?

— La această întrebare s-ar putea răspunde pornind de la un articol apărut în „Tineretul liber” din 20 noiembrie a.c. semnat de Simona Ionescu, autoarea fiind „sponsorizată” de doctorita Livia Stoican. Din acest articol am aflat că 11 medici legiști și 4 asistenți au semnat un memoriu înaintat Ministerului Sănătății, în care se arată că lipsa de colaborare între conducerea institutului și medicii legiști are repercusiuni negative asupra activității profesionale. Acest document, în calitate de director adjunct medical, l-am cunoscut numai cu această ocazie, din ziar. În „Viața Medicală” din 6 decembrie a.c., a apărut într-un chenar, sub aspectul unei tribune libere, un articol cu titlul „Nu-i pace sub mășlini”, semnat de 5 medici primari legiști și de alți 6 medici legiști și anatomo-patologi. Cei 5 medici care au întocmit materialul au umblat prin institut, adunând semnăturile, fără să se vorbească nimic, adică materialul a fost făcut cu o tehnică asemănătoare cu cea de pe timpuri, cind se făceau turnătorile la Securitate. Acest lucru nu este intîmplător: Dr. C-tin Dragoteanu, care semnează primul, încă de la debutul său în medicina legală, ne-a lămurit că e un tip impulsiv și agresiv. În primul sau al doilea an de cind a venit la institut a distrus un certificat medico-legal, eliberat unei persoane, pentru că persoana respectivă fusese agresată chiar de domnia sa. Dr. Dragoteanu, în anii din urmă, se lăuda cu frumoasele note obținute la Academia Ștefan Gheorghiu și dorea să fie într-o funcție de conducere. Situația conflictuală între el și conducere se datora faptului, printre altele, că în timpul orelor de gardă, pentru a cîștiga bani, făcea și ore la Facultatea Ecologică. Al doilea semnatar, dr. C-tin Petrescu, care a fost numit în locul meu, caracterizat ca un bun organizator și administrator, a obținut această aură pentru că a fost secretar de partid și director al spitalului din Slobozia. Dr. Petrescu a venit în institut în calitate de medic anatomo-patolog, care e specialitatea” dînsului de bază. Face un curs de un an de medicină legală și datorită unor înprejurări neclare, este promovat în Comisia Superioară Medico-Legală. Este poate singurul caz în istoria medicinei românești și internaționale, cind un om, după un curs de un an, ajunge tocmai în forul superior al profesiunii respective. Povestea a început în ianuarie '91, cind la insistențele dlui profesor Ciornea, pe vremea aceea directorul institutului, a fost înființat postul de director adjunct medical, subliniez, medical, iar nu administrativ. Au

fost depuse dosare de 4 medici pentru concursul ocupării acestui post. Ministerul Sănătății, după ce a ținut 3 luni aceste dosare în studiu, a luat o decizie ca consiliul de administrație să facă o alegere între acele dosare. În ziua de 11 martie s-a luat decizia nr. 66 prin care dr. Petrescu era numit director adjunct medical. După această numire, ceilalți trei medici, cu vechime în meseria de medicină legală, au făcut o adresă la M.S. în care au arătat că dr. Petrescu e medic primar de anatomie patologică. În urma acestei cereri, la 15 iulie a.c., același minister, cu

cretar al biroului de partid. Dr. Ioan Tamaș a participat la fel. Deci dumnealor li se datorează defectele de amenajare. Erau mai mult preocupați de buiful din la șantier, de unde luau salam și pui. Dr. Alexandrescu Gh. a fost ultimul secretar al organizației de partid din I.M.L., dr. Livia Stoican a fost și ea secretară de partid, iar dr. Tamaș Ion a fost secretar de partid al spitalului din Slobozia, medic legist șef al județului Olt, medic legist șef al Capitalei pînă-n decembrie 1990. Acești oameni, așa cum s-au grupat, lasă impresia unei celule

condiții de spital, că în materie de investigații medicale, s-au făcut toate investigațiile medicale posibile și imposibile, că în cazul în speță, nu știu din ce cauză a fost considerat un caz de excepție! Cind a fost examinat dosarul lui în Comisia Superioară Medico-Legală, dr. Petrescu a admis participarea și a altor persoane, ca de pildă, comandantul spitalului penitenciar Jilava, care nu face parte din Comisia Superioară și... mă rog, au fost mai multe persoane. Opinia mea, care mi-am exprimat-o cu ocazia examinării, este că Nicușor prezintă anumite afecțiuni. Nu-mi place să intru în amănunte privitoare la diagnostic, pentru că nu e în spiritul deontologiei și al eticii medicale. Astea fac parte din secretul medical.

— Nu ați încheiat povestea cu plecarea soferului la Ministerul Sănătății cu copia xerox.

— Așa, da! A plecat soferul cu acea copie a ultimei expertize și din cauza asta, probabil, s-a făcut o legătură între cazul lui Nicușor și modificările din conducerea institutului.

— În legătură cu examinarea și datarea scheletelor din groapa de la Căciulași — Moara Vlăsiei, ce ne puteți spune?

— Cazul este repartizat la un coleg. Eu am parcurs scheletele la repezeală. Am putut să recuperez un fragment de craniu și să examinez dacă este sau nu o plagă în acel craniu. Am făcut radiografii pe acel fragment, dar n-au relevat nimic. În etapa actuală, am pus fragmentul osos în apă, ca să încercăm să desoperim, prin metode de finete, să identificăm ceva pulbere. Însă cheia problemei este stabilirea datei morții. Se exclude posibilitatea unui cimitir... Repet, cheia problemei e vîrsta osemintelor. E un domeniu, recunosc, în care nu mă pricep. Intentionez, totuși, să supun fragmentul la investigații cu carbon radioactiv. Mi s-a promis de la Procuratură că voi fi sprijinit de Institutul de Fizică Atomică sau de armată.

—Vă veți mai ocupa de acest caz?

— După toate aceste aventuri paramedico-legale, îmi spun drept, îmi voi lua un concediu. Dar n-aș vrea să renunț la acest caz. Mi-e de ajuns să păstrez un fragment de os și să lucrez pe el. Mi s-a promis de la Asociația Fostilor Deținuți Politici ajutor. Indiferent de ce vom putea stabili aici, în România, cu ajutorul lor, aș putea trimite fragmentele în străinătate.

PETRE BARBU

— dezvăluiri ale fostului director adjunct medical în I.M.L., doctorul FLORIN ALEXANDRU STĂNESCU —

În Institutul Medico-Legal funcționează o celulă comunistă?

aceeași semnătură, dă o decizie cu nr. 137 prin care își anulează decizia cu nr. 66 și prin care îl numește pe subsemnatul. În decembrie, după campania de presă dirijată, noua conducere a institutului face propunerea înregistrată la M.S. cu nr. 32908 din 6 noiembrie prin care sint eliberat din funcție și la aceeași dată, dr. Petrescu, medic primar, gr. III, anatomie-patologică, a fost numit în această funcție cu un salariu tarifar de 20 000 lei, o indemnizație de conducere de 3190 lei și un spor de vechime de 3479 lei. De ce m-am oprit la problema doctorului Petrescu? Pentru că în aceste memorii înaintate la M.S., acești medici făceau o serie de referiri la amenajările din clădiri. Dr. Petrescu a participat la toate comandamentele care se făceau la construcții în calitate de șef-laborator. Dr. Alexandrescu Gh. a participat la fel, în calitate de se-

comuniste în institut. Eliberarea mea din funcție este prima decizie a noli conducerii a institutului, reprezentată de dl. profesor dr. Belis Vladimir.

— Există o legătură între eliberarea dv. din funcție și faptul că ați făcut parte din comisia medicală care l-a examinat pe Nicu Ceaușescu?

— S-au întîmplat următoarele fapte: Dl profesor Ciornea a fost chemat la telefon din partea Ministerului Sănătății și a fost întrebat care e situația cu expertiza privind starea sănătății lui Nicu Ceaușescu. A fost trimis un sofer al institutului cu un plic în care se afla copia xerox a ultimei expertize care i-a fost făcută lui Nicușor. Vreau să subliniez că acest om a fost examinat de nenumărate ori, că la aceste examinări n-am participat numai eu, că acest om, din februarie-martie '90, s-a aflat în permanență în

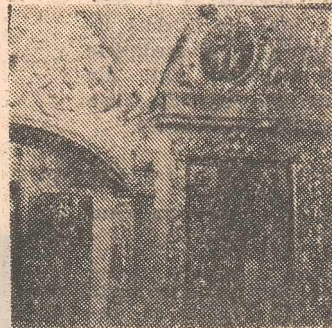

Comandouri amfibii

Aproape de frontiera cu Mexicul, în statul California, pe malul Oceanului Pacific se află orașul San Diego. La o oarecare depărtare de această localitate funcționează o bază militară americană ultrasecretă, ce a luat ființă din ordinul lui John Kennedy, în anul 1962, în care se instruiesc trupe speciale ale armatei, ce poartă numele de „Sea Air Land Team”, adică unități de „mare, aer și teren”, sau pe scurt „SEAL”. Acești soldați voluntari sunt recrutați dintre americanii cei mai atletici. Ei efectuează o serie de teste psihologice, din care să reiasă printre altele că nu au teamă de nimic, indiferent de situație nu intră în panică niciodată și au dorința neîmbrătată de a învinge. Intellectul joacă și aici un rol important, majoritatea având studii superioare. Astfel Larry Bailey, comandant, ca și Jeffery Bradley, simplu soldat, sunt licențiați ai Universității Harvard. Ostașii acestei unități fac antrenamente lungi și foarte dure, cu o durată ce depășește 6 luni, atât ziua cât și noaptea, aproape fără odihnă. Uneori aceste eforturi, foarte greu de suportat chiar și pentru cei mai rezistenți, fac ca „cei mai slabi” să fie nevoiți să părăsească definitiv tabăra. Ostașii se pot așeza în adâncul unei mlaștini, în fiecare mină cu o grenadă, unde să stea nemiscați și să-și țină respirația aproape două minute, pentru ca apoi, la semnalul dat de comandant, să apară ca niște draci ieșiți din infern și să atace prin surprindere o țintă stabilită din timp. Ei sunt învățați să înnoie în contra-curentului unei ape, ore în șir, și să se orienteze perfect în cea mai întunecoasă noapte. La temperaturi sufocante, de peste 40 de grade Celsius, sunt obligați să facă marșuri de sute de kilometri, cu întregul echipament de luptă. Soldații acestor unități mai sunt cunoscuți și sub numele de „foci”, căci „SEAL” în limba engleză înseamnă acest animal. Comandourile amfibii au sarcina de a se infiltra în liniile inamice lansându-se cu parașuta, strecurându-se pe drumuri greu accesibile pe uscat, prin mlaștini, adâncul apelor, riurilor și fluviilor, sau pe mare, iar în orașe pot pătrunde chiar prin sistemele de canalizare. Mai există și o altă categorie de „comandouri amfibie”, formată din „soldați” necuvântători, respectiv delfini, foci și balene, care sînt antrenate în Pennsylvania, la Bangor, și în statul Georgia, la Kings Bay. Aceste vietuțioare atacă inamicii subacvatici, care încearcă să mineze vase de suprafață sau submarine aflate în porturi, prin distrugerea dispozitivelor de respirație a scufundătorilor.

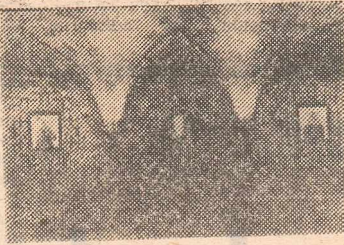
dătorilor sau prin folosirea unor seringi aducătoare de moarte. Această categorie de „armată” a fost folosită de americani, în războiul din Vietnam, unde a păzit bazinul maritim Cam Ranh și se pare că și în timpul operațiunilor militare din Golf. Deși totul este păstrat într-un mare secret, s-a putut afla că antrenamentele sunt executate în conformitate cu prevederile proiectului „Quick-Find” iar bugetul alocat acestor „ostași”, se ridică la aproximativ 29 de milioane de dolari anual.

Un muzeu secret

Turnul Spaski: intrarea spre altar este impodobită cu icoane din secolul al XVII-lea

Kremlinul este un mare paradox. Acolo se află sediul guvernului, dar el ascunde și trecutul imperiului rus pravoslavnic. Palatul țarilor, a cărui fațadă lungă de 115 metri domină riul Moscova, are nu mai puțin de 700 camere ce sînt îngrijite de aproape 60 de specialiști în arte frumoase, iluminate de peste 1.100 de lustre. Acest „templu” ce păstrează, în el, gloria trecutului și bogăția țarilor, este un muzeu fantastic, de un lux orbitor și în același timp de nepătruns. Doar în ultima vreme, printre rarii străini ce l-au vizitat, s-a numărat și președintele Franței, François Mitterrand. Această comoară ascunde în ea icoane, de o frumusețe excepțională, fresce, statui și obiecte de o mare valoare. Ochii țarilor, din portretele aflate pe pereți, îți urmăresc pașii prin marile săli. Iată-l pe Ivan cel Groznic parcă abia ieșit din cabinetul său de lucru sau pe Petru cel Mare lângă care ai senzația că te afli în marea sală de recepție, ca ambasador. De aici, de la cele 580 ferestre, pe vremuri, țarii, țarinele, țarevicii și întreaga curte priveau spre lumea din afară. Sălile palatului Terems oferă imagini de basm. Ele sînt din marmură impodobite cu pietre de malachită și ornamente cu statui în mărime

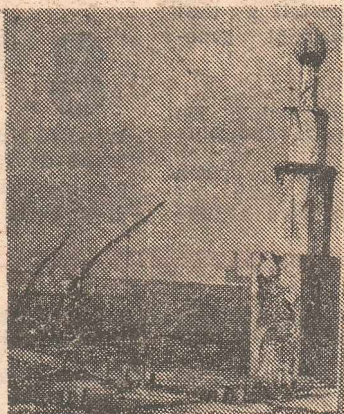

Vestibul în apartamentul țarului din palatul Terems

naturală, încrustații de aur, chihlimbar, argint, os. Candelabrele sînt din cristalul cel mai pur. Nici basmele mușicilor, spuse iarna la gura sobei, nu amintesc de asemenea comori. Fiecare încăpere poartă numele unui sfînt, din cei ai bisericii ortodoxe ruse. Sfîntul Gheorghe, Sfîntul Vladimir, Sfînta Ecaterina etc. Pe pereții sălii Sfîntului Gheorghe, ce sînt luminați de șase lustre cu 4.000 de becuri, fiecare cîntărind 1300 kilograme, sînt încrustate pe plăci de marmură albă și neagră, numele tuturor ordinei țariste. Apartamentul țarului și țarinei, ce număra fiecare cite șapte camere uriașe, decorate fiecare în alt stil, are mobilierul realizat de cei mai mari creatori ai epocii. Aici Rasputin a reușit să o domine pe țarina, profitînd de marea ei credință în Dumnezeu. Celebrul „Turn Spaski”, construit în secolul al XVI-lea din ordinul lui Mihail Feodorovici, nepotul lui Ivan cel Groznic, conține alte minunății: decorații somptuoase, tablouri și mobile de o frumusețe unică și mai ales bisericuța care așa cum se spune nu a fost niciodată fotografiată.

Farul de la Alexandria va fi reconstruit?

Din cele șapte minuni ale lumii antice a făcut parte și „farul de la Alexandria”. Construit în jurul anului 280 înainte de Christos, de marele arhitect al acelor timpuri Sostrate de Cnide, din ordinul și cu sprijinul lui Ptolemeu al II-lea, farul avea o înălțime de 135 metri și era format din trei etaje, fiecare avînd o ușoară înclinare. Primul etaj era pătrat, al doilea avea forma

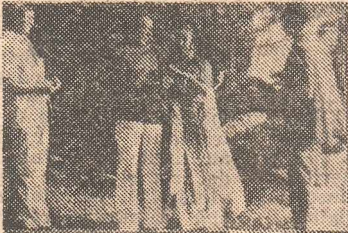

unui octogon, iar al treilea aspectul unui cilindru. În vârful monumentului se afla o statuie enormă, după unii autori, a lui Ptolemeu I, după alții reprezentînd pe Alexandru cel Mare. O scară în formă elicoidală ducea pînă la ultimul etaj. La venirea ocupanților musulmani etajul al treilea a fost transformat într-o mică moschee. Datorită scurgerii timpului și mai ales a influenței atmosferei marine, celebrul edificiu a început să se ruineze, astfel că în anul 1477 sultanul Quait Bei a poruncit ca din pietrele farului să se construiască un fort. Guvernul egiptean se pare că este hotărît să reconstruiască farul, în care s-a cerut unor istorici și arheologi să efectueze studiile ne-

cesare întocmirii proiectului. Nu se știe dacă monumentul va fi refăcut, în totalitate în forma lui originală, deoarece Coranul interzice plasarea unei statui o-menești în vîrf.

Record la... măritat

Liz Taylor, cunoscuta artistă de cinema, în vîrstă de 58 de ani, se află la o nouă căsătorie. Pe noul soț, cu 20 de ani mai tînăr, l-a cunoscut într-un sanatoriu unde fusese internată pentru dezaolcoizare. În 1959, la a patra căsătorie, pentru a se mărita cu Eddie Fisher, Liz s-a convertit la iudaism. Aceasta a fost condiția impusă de Eddie. În decursul vieții actriței a avut multe căderi psihice, pe care le-a înecat în vinuri selecte, vodcă și... dulciuri. Zilnic se instala la cite o cofetărie pentru a consuma 2-3 prăjituri cu alune și nuci, iar la plecare nu uita să comande o tortă cu cremă. Astfel a ajuns să poarte rochii largi pentru a-și mai ascunde corpolența. După al șap-

Liz și Larry în momentul celebrării căsătoriei lor în stil budhist

televorț, mai mulți ani a ezitat să se mărite, oscilînd între George Hamilton și Malcolm Forbes. Cînd se părea că balanta înclină spre ultimul, în viața artistei a apărut Larry Fortensky, un bărbat mai tînăr decît ea cu peste 20 de ani. Liz și Larry au început să se vadă zilnic pînă cînd viitorul soț s-a mutat în splendida vilă a actriței din Los Angeles. Noua dragoste a pus-o iar pe Liz pe „linia de plutire”. A fost cuprinsă chiar de o sare de euforie. A reînceput băile de întreținere, folosind și un elixir, numai de ea cunoscut, și a oprit consumul de băuturi și prăjiturile, încercînd să scape de kilogramele în plus, ce o deformau. Într-un cerc intim Liz și-a mărturisit gîndul de a adopta un copil, căruia „să-i dăruiesc toată dragostea mea”. Cred că Larry ar putea fi un tată admirabil”. Pentru ca cea de-a opta căsnicie să se desfășoare într-un peisaj exotic, la care să nu mai fie invitată elita Hollywood-ului, la 20 noiembrie 1989 Liz și Larry au plecat cu avionul la Bangkok, iar de aici pe insula Phuket, din sudul Thailande. Sub frunzele palmierilor, cu coliere de flori la gît și într-o atmosferă îmbalsămată de mirodenii, cei doi „țineri” și-au jurat dragoste veșnică. Căsătoria a fost efectuată de un călugăr budhist, în cel mai autentic stil local. În timpul ceremoniei corul călugărilor au cîntat imnuri lui Budha. După cum însă se vede dragostea „veșnică” a fost de scurtă durată, Liz renunțînd destul de repede la Larry pentru a se căsători a noua oară.

Jacqueline Kennedy azi

Jacqueline Bouvier — Kennedy, — Onassis, fosta „prințesă” a Statelor Unite, are azi 60 de ani, se menține în continuare, într-o formă fizică excelentă, practicînd yoga și diverse exerciții gimnastice. De cîțiva ani are nou soț, pe negustorul de cîrmăne Maurice Temelsman. rechea duce o viață liniștită ordonată la New York, se culcîndu-se cel tîrziu la 10, iar scularea dimineața la 7. Jackie lucrează la editura „Doubleday”, unde răspunde verificarea unor manuscrise, urmează să fi publicate. Citește la și interviuri unor personalități din literatură. Cînd se plimbă în Parcul Central orașului, trebuie să se deghizeze pentru a nu fi recunoscută deranjată. Concediul de odihnă de 1 petrece, de obicei, în localitatea Martha's Vineyard, Massachusetts, unde posedă o vilă înconjurată de păduri 200 de hectare de pămînt, timpul liber, cînd nu are probleme la editură, ea activează în fruntea unor societăți ce ocupă cu apărarea mediului înconjurător.

Roger Moore în intimitate

Lui Roger Moore, alias James Bond, cînd a început tîrziu filmelor regizorul i-a spus: „Tru a-l... încuraja: „În cinematografe ca să reușești trebuie să ai 33 la sută talent, 33 la sută personalitate, iar de mult, foarte mult noroc”. Și acum, ca și în tinerețe, a torul a rămas un mare timid cel puțin așa afirmă el, adeseori, mărturisind: „sînt atît de timid încît și azi, cînd intru în sala de baie și mă privesc în oglindă, neîmbrăcat îmi vine zic — iertați-mă”. Fata lui Deborah, a urmat cariera tatălui ei. Primul film turnat a fost regizat de cunoscutul Frank Schaffner, care a creat și pelicula „Planeta maimuțelor”. Deborah, azi în vîrstă de 27 de ani, locuiește la Londra, într-un apartament, în care vine, adesea, „papa” pentru a se relaxa și mai ales a cînta la chitară. Ambii sînt de acord că pentru a-și păstra „forma” și sănătatea, trebuie să facă multă nastică, să evite meniurile grele și să nu fumeze. Uneori tatăl își însoțește fiica la ceremonii, lucru de care Deborah simte foarte mîndră. Roger a fi putut urma cariera tatălui său, care a fost polițist, dar din cite ori este întrebat de ce nu a făcut-o, dă același răspuns: „nu aș fi fost capabil, nu sînt suficient de cinstit”.

AUREL DIANU
Fotografiile autorului

TELEFON MISTERIOS

HARAȘO CU CARU'

Cînd, în NOAPTEA GENERALILOR, atîtea mîini disperate bijbiau prin ceața evenimentelor după friiele țării, învea a telefonat, chiar de acolo, la Moscova, în speranța unor

indicații. Pe care la București părea că nu mai are cine să le dea și au rămas doar executanți care le așteaptă. În febrilitatea momentului, se pierduse din vedere că la telefoanele moscovite un vechi obicei face să se vorbească rusește. Între cei patru pereți din calea Victoriei, brusc, s-a simțit un vid de rufonie. Trebuia un translator. Ei bine — desigur, din întâmplare — era acolo persoana căutată. O fată. Studentă. Medicinistă. Cristina Ciontu. Crescută binișor la Moscova, spontaneitatea care o adusesse exact în clipa cerută, fix unde trebuia vorbit rusește i-a oferit domnișoarei o spectaculoasă și fulgurantă intrare telefonică în diplomația roșie.

Numele Cristinei Ciontu a figurat, apoi, pe lista Consiliului F.S.N. Figurația s-a prelungit, dar — poate nu întîmplător — n-a depășit acest nivel: al figurației. Este mai puțin important. Cred însă că românii au dreptul să știe ce a vorbit domnișoara Cristina la acel telefon. O relatare pe care

ar putea s-o facă singură, înțerează, oricum, această țară. Țară în care sper să se simtă bine și ea. Sigur, e doar o speranță. N-a declarat așa ceva, cum a făcut un faimos coleg al său de front, Făt-misto-din-Două-Luntre, după ce-a încălecat pe-o șă și ne spunea povestea așa.

Deși am căutat îndelung un prilej pentru a sta de vorbă cu translatorea a celui „contact frătesc”, am întîlnit-o doar telefonic. Iar telefonul! Îmi cer scuze. A fost pragul maxim de ospitalitate al celei nevăzute. Nu cred că doar datorită limbii neruse în care a trebuit să vorbească exclusiv de data aceasta. Mulți, mi-a spus, au încercat să o convingă. N-a acceptat. Niciodată. Nu vrea să povestească acea, deocamdată, cea mai pasionantă noapte a vieții ei. „N-am vrut să ies în față”. Refuză și acum.

Și-a îngăduit, totuși, o ultimă la telefon: „Nu pot să-nțeleg: cum de mi-ați aflat numărul?” Nici nu-mi trecuse prin cap că își închipuie imposibil acest

lucru. Jocul ușor ciudat de-ascunslea pe care l-a învățat aproape bine doctorița — este în ultimul an de facultate — lasă impresia că tot ce face și ce spune în legătură cu misterioasa convorbire în rusește, este ghidat din spate. De cineva care nu vrea să fie văzut. Care nu are destulă încredere în domnișoara Ciontu încît să-lase să vorbească singură despre așa ceva.

Sînt gata să ascult și să notez pentru cititorii revistei orice poate — sau are permisiunea? — domnișoara doctor să-și amintească din acest basm. Pînă atunci, însă, nu-mi pot alunga un gînd scîitor: oare din acel teribil teatru de păpuși ne-a rămas mai cu seamă groaza păpușarilor de-a-i cunoaște lumea?

Dincolo de toate acestea, păpușarii o duc bine. Harașo cu caru'. Asta în timp ce peste țară se grămadesc nămeții, iar în casele noastre îngheață caloriferele și nu se mai aprinde gazul.

DORIN GHERGHINESCU

DALLAS" PRIN GAURA CHEII

Larry Hagman, copleșit de familie

TOTUL DESPRE CLANUL EWING

La data de 1 aprilie 1978, publicul telespectator american a făcut pentru întâia oară cunoștință cu eroii serialului „Dallas”. Succesul acestuia n-a fost imediat: ar fi fost de-a dreptul imposibil ca acesta să survină din start, de vreme ce „piața” sabelor TV era deja sufocată cu producții comerciale de duzină, împănate în șir, familia Ewing a fost privită cu reticență. Și totuși...

Totuși, numărul telespectatorilor acestui serial a crescut continuu, ajungând în scurtă vreme la 40 de milioane. Difuzarea acestuia a fost preluată rapid în 57 de țări. Amploarea afacerii „Dallas” a făcut ca numărul episoadelor să crească necontenit, depășind cu mult cifra de 300. Inspirația producătorilor principali (mai ales a inițiatorului plin de fler David Jacobs), precum și prestația artistică a reprezentanților clanului Ewing a făcut ca serialul în sine să treacă deja în legendă.

Începând cu acest număr, „FLACĂRA” va deconspira pentru dumneavoastră istoria secretă a fiecăruia din personajele principale ale serialului atât de gustat și la noi în țară. Trecutul vedetelor urmărite săptămânal, amănuntele legate de viețile lor particulare, can-can-urile și ambianța familială vor împlini, credem, un serial paralel tot atât de captivant...

LARRY HAGMAN — „MONSTRUL SACRU” AL DALLAS-ULUI

J.R., „DALLAS” ar fi, probabil, un fis! — a fost din concluziile primordiale sondajelor de opinie în rândurile telespectatorilor „conectați” luni în șir să urmărească tory-ul bulversant al familiei

Ewing. Lecțiile sale de cinism, profesionalismul său în sfera mașinațiilor și tranzacțiilor lipsite de orice scrupul, siguranța de sine, infidelitatea sa proverbială, abilitatea și rezistența sa psihică au reușit să convingă.

Personajul construit de Larry Hagman — J.R. Ewing — se detașează net în galeria celorlalți protagoniști. Fără îndoială, prolificul Larry își are propria sa istorie. În fond, nu e simplu să devii „vloara întâi” la 48 de ani, vîrstă la care, odată cu începerea derulării serialului, și-a încununat cu succes cariera artistică.

Larry s-a născut în Texas în anul 1930. Primii cinci ani de viață și i-a petrecut alături de părinți, care într-un moment mai delicat al conviețuirii lor au decis să divorțeze. Mama sa s-a recăsătorit curînd cu un producător de filme, iar Larry a trecut în îngrijirea bunicii sale pînă în momentul în care și aceasta s-a stins din viață. Larry n-a căzut de acord să accepte un tată vitreg, astfel că imediat ce mama sa a raportat o serie de succese în cinematografie, el s-a decis să trăiască împreună cu propriul său tată. La vîrsta de 15 ani, s-a mutat cu acesta într-un oraș retras, Weatherford, localitate despre care își amintește și astăzi cu plăcere. Curînd după aceea, a trebuit să-și însoțească părintele prin tot Texasul, sprijinind campania electorală a tatălui său ce și depusese candidatura pentru Senatul texan. Astfel a găsit prilejul de a cunoaște în detaliu firea oamenilor locului. „Îi știu prea bine: vite, petrol, politici... totul. Aș putea spune că personajul J.R. e abia o copie palidă a prototipului de texan. În realitate, fratricidul, patricidul, violentele și escrocheriile sînt la ordinea zilei. Incredibil, nu?”

Pe vremea cînd nici nu se visa un... Ewing

Firește, nu doar contactul direct cu Texasul l-a făcut să devină un remarcabil interpret al rolului de magnat al petrolului. Anii de experiență anteriori au fost hotărîtori. În cariera sa a făcut, practic, de toate: a fost actor de scenă și cinema, cîntăreț, balerin, bacher și regizor. Pe durata războiului a lucrat 4 ani pe scena spectacolelor adresate aviatorilor. În aceeași perioadă a cunoscut-o și pe viitoarea sa soție, My, o tină de origine suedeză. După un sejur prelungit în Italia, s-a reintors în S.U.A., mai precis la New York, unde a contribuit la ecranizarea a peste 600 de scenarii

de televiziune. „Cîștigam 20 000—40 000 de dolari pe an. Nu era prea mult, însă eram mulțumit” — își amintește Larry Hagman.

După o perioadă de criză și după 10 ani de muncă susținută, Larry s-a decis să-și încerce norocul la Hollywood, transferîndu-se în California. Avaturile sale hollywoodiene i-au adus o scurtă perioadă pe panta unor depresii psihice și a alcoolismului. După debutul său pe marile ecrane (primul succes fiind filmul „I dream of Jeannie”, 1965), cariera artistică a lui Larry intră pe făgașul ireversibil al succesului. Contactat de „Lorimar” — compania care a produs serialul „Dallas” — Larry Hagman a demonstrat că este un actor total. „J.R. e un adevărat măgar! — exclamă Larry cu dezinvoltură despre rolul propriu. Nu cred să existe vreo calitate a acestuia care să-i poată atenua din defecte. Eu unul n-am mai regăsit pe ecrane un personaj mai odios. Cînd intru în cite un bar pe vreunde, nu există să nu se găsească cineva care să mă fluiere!” Dincolo de asta, reacția feminină a fost și ea surprinzătoare. Larry adaugă: „Am primit un număr stupid de scrisori. E evident că multe doamne îl găsesc pe J.R. excitant. Cred însă că un mare procent al femeilor americane inclină spre masochism. J.R. își torturează, practic, toate concubinele, însă...”

Cu toate acestea, viața sa de familie e liniștită și indestulată. Cel doi copii ai săi, Heidi (32 de ani) și Preston (26 de ani), împreună cu soția My, îi oferă lui Larry multrîvnita pace familială. La suma de 25 000 de dolari primită pentru fiecare episod, grijile sînt ca și inexistente. Longevitatea căsniciei soților Hagman este și ea un record hollywoodian. Cel 35 de ani trăiți împreună înseamnă foarte mult. Larry adaugă: „My e o femeie extraordinară.

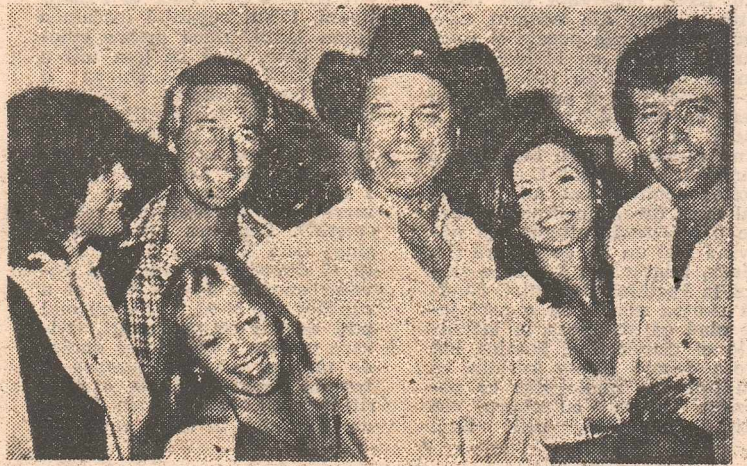
Larry Hagman, împreună cu soția sa, My

pe care abia în ultimii ani am reușit să o cunosc cu-adevărat. Am ajuns să ne identificăm unul cu celălalt”.

Larry își continuă cariera, ținîndu-și pe mai departe virtuțile artistice inconfundabile. Drum bun, d-le Hagman! Pe curînd, J.R.!

— în numărul următor: „Barbara Bel Geddes — marea doamnă a televiziunii americane” —

Documentare și prezentare
CRISTIAN PAVEL ■

Clanul Ewing, tinere-speranțe

Nudul doamnei Lacoste și anecdotele TV

Postul francez de televiziune are un obicei (mai bun, creștem, decît cele ale televiziunii noastre) de a prezenta, în fiecare dimineață, un banc, o anecdotă, o istorioară hazlie cu sau fără perdea. Principala calitate care i se cere — să prosoace, cit mai copios, risul. Și atenție (că tot începe campania electorală!), nu povestite de oricine, ci numai de oamenii politici marcanți. (Imaginați-vă, o clipă, pe dnul Birlădeanu sau pe dnii Iliescu, Stolojan, Marțian, povestind anecdote picante și făcîndu-ne cu ochiul! Bănuim că primul campion al unui asemenea gen de emisiuni ar fi senatorul Gh. Dumitrașcu sau Vasile Văcaru, care ne fac să iderăm mereu, și uneori chiar să înțelegem... Oricum, opinăm că francezii nu greșesc atunci cînd se încred în oamenii politici cu simțul umorului!). Iată, de exemplu, o anecdotă povestită de primarul unui oraș (fost ministru), membru proeminent

al Partidului Social-Democrat, Andrei Santini:

„În Africa, un fluviu superb și la marginea sa un sat liniștit. Deodată, o mașină ultimul răcnet risipește praful și monotonia, oprește scrișnind din frîne și, din ea, coboară o damă. Întreg satul de pigmei urmărește scena. Dama se apropie de riu, se dezbracă, se aruncă în riu și înnoată liniștită sfîdînd toate pancartele care indicau în mod civilizat: „Întrearea în apă interzisă, crocodili feroce”. Revine la mal, se îmbracă, urcă în mașină și pornește în viteză. Satul rămîne stupefiat. Ce îndrăzneală!

A doua zi, fix la aceeași oră, aceeași scenă se repetă: apare tipa, se dezbracă, înnoată 50 de metri printre pancarte și pleacă iarăși. A treia zi, toată suflarea satului era pe mal. Apare tipa, intră-n apă, înnoată liniștită. Din papură lăse la un moment dat un mic crocodil (pui), cu o înfățișare jalnică, mai prost informat, și se îndreaptă spre damă. Dintr-odată apare un aligator imens care înghite dintr-o suflare crocodilul și strigă: „Nu vă atingeți de doamna Lacoste!” (cu aluzie clară la patroana celebrei firme ale cărei cămăși cu crocodili simpatici ca sigla comercială au invadat și piața românească).

Pe cînd o anecdotă: „5 minute cu un... politician!” și la Televiziunea Română?

Studiile epidemiologice recente arată că în jur de 25% dintre „seropozitivi” nu dau semne că ar prezenta, timp de zece pînă la doisprezece ani, caracteristicile altor temutei maladii. Ceea ce nu ar însemna nimic altceva decît că... SIDA are supraviețuitori! Unul dintre profesorii de medicină de la Universitatea din San Francisco, Jan Levy, în vîrstă de 50 de ani, a afirmat că nu toți seropozitivii infectați cu HIV sînt bolnavi. Afirmațiile cercetătorului american se bazează pe studiile unor centre din Atlanta care, vreme de 2 ani, au colectat sînge de la mai mult de 6 000 de homosexuali. Dintre acești „subiecți”, a căror eventuală seropozitivitate se avea în studiu, 1% au „contractat” SIDA în timp de 2 ani, 8% după 4 ani, 20% după 6 ani, 36% după 8 ani, 51% după 10 ani și 54% după 12. Cum se explică diferențele, destul de mari, între perioadele de contaminare? Sînt unele organisme mai rezistente decît altele, în privința imunității? Toate acestea par a fi mai mult decît simple supoziții și, în plus, importanța felului în care s-a produs contaminarea: transfuzii sanguine, viciul toxicomaniei și injectii cu drog, contact sexual direct. Sîdologii au căzut de acord asupra unui punct: multiplicarea contactelor cu virusul poate accelera trecerea de la seropozitivitate

la maladie și chiar derularea maladiei inesei. La toxicomani, oprirea folosirii de droguri prin injectii intravenoase reduce, în mod vizibil, evoluția de la seropozitivitate spre celelalte faze ale bolii propriu-zise. S-a întocmit chiar un program politic numit Methadone, care permite, pentru dependenții de drog, înlocuirea drogurilor injectabile

trola” virusul și chiar de a-l elimina, într-un timp mai îndelungat din organism. Pînă cînd toate aceste cercetări vor da, însă, roadele așteptate, în unele țări occidentale s-a introdus și se menține restricția în ceea ce privește viza de intrare în țară, pentru străinii dovediți ca fiind atinși de SIDA. Iar unele spitale din Paris, printre care celebrul spital Rothschild, au decis să nu mai primească bolnavi de SIDA decît în limitele posibilităților.

Grupaj realizat de
MIHAIL GALĂȚANU ■

Supraviețuitori ai SIDA

cu unele de altă natură (administrare pe cale bucală). Însă evoluția către boala propriu-zisă rămîne, totuși, fără prea multe explicații științifice. În cazul experimentelor efectuate pe cimpanzei (infecțai special pentru studii în privința SIDA), s-a constatat că, după șase ani, unele din animalele contaminate au „scăpat” cu totul de teribilul virus. Și asta fără nici un tratament sau intervenție din afară! Ceea ce a dus imediat la concluzia că unii seropozitivi au uimitoare capacitate de a „con-

Desen de
AUREL ȘT. ALEXANDRESCU ■

Întilnirea mea adevărată cu AURELIAN TITU DUMITRESCU s-a produs în clipa în care i-am solicitat un interviu despre țigani. M-am poticnit în momentul în care am simțit că interviul nu are sfârșit. Pentru că răspunsurile lui la întrebările mele (generale) dezvăleau niște amintiri personale, dezvelind, la rândul lor, o viață fabuloasă, parcă decupată din romanele lui Marquez. Atunci am refuzat să-i mai pun întrebări. S-a infuriat și a rupt foile scrise. După vreo săptămână m-a căutat și, istovit de nesomn, cu un soi de amărăciune în glas, mi-a spus: „Hai să refacem interviul, pentru că numai el va rămâne după mine!”

Ce-ți poate povesti un om cu sentimentul sfârșitului aproape? Veți judeca singuri, după aceste fragmente extrase cu penseta din frazele răscutate ale celui care a îndrăznit să fie, pentru o clipă, unul din pereții camerei lui Nichita Stănescu. Pe care Nichita nu a agățat nici un tablou, recunoscându-i dreptul de a purta, prin simpla lui prezență, imagini vii.

ai murit de moartea muncii — care este scirboasă și băloasă — și nu provoacă decit resentimente. Să murim de cuțit! Nimeni nu ne va putea imprăștia peste trupul unei femei și nici în memoriile copiilor ce vom face cu ea. Moartea în cuțit este mai aproape de Dumnezeuul țiganilor decit conformația Domnului țiganilor, carele pe toți ne lasă să murim, după cum sărutăm mina binefăcătorilor noștri. Și orice binefăcător de țigan își ține sufletul în palmă, căci acolo este moartea și acolo este viața lui. Dumnezeu este în spintecătura crucii care dă moarte, bahto delo deh! (Noroc să-ți dea Dumnezeu!). • Nu m-am apropiat de zidărie, timplărie, sau instalații electrice, m-am apropiat însă cu multă tandrețe de munca cimpului. După ce terminasem clasa a IV-a, imi amintesc, adormisem pe

și picioarele să îmi pară înfirme. Am cerșit în București pe treptele bisericii din fața Operei și am primit atât cit să pot trăi, până când am fost arestat pentru vagabondaj (deși aveam în geantă un roman înregistrat la Editura Eminescu și, efectiv, nu furasem nimic), fiind dus la Centrul de primire minori, din Calea Văcărești, nr. 111. Acolo, în W.C., se regulau pe apucate minorii și se schimbau partenerii înainte să se termine actul sexual, în pauzele dinainte de mese. Eu fusesem poreclit Prăjina cu difuzor, pentru că

guri întemeietori ai donației divine, pe care-i suportă, deopotrivă, oamenii obișnuiți, femeile înnașcute și bărbații înnașcuți. Și singurii care mi-au dat iubire înaintea banilor au fost cerșetorii, pentru care banii nu elimină decit nevoia lor de a rezista într-o zi, sub semnul crucii. • Am făcut doar 90 de zile de armată și 35 de zile de arest. Am mâncat ardei pisat ca să scap din armată și am singurat, dar mi-am jurat că voi lupta ca partizan, dacă grănițele țării mele vor fi amenințate, sau s-ar simți nevoia ex-

CONFESIUNILE UNUI ȚIGAN FERICIT

Străbunicul meu patern era blond, străbunica mea era șatenă, și bunicul meu a ieșit brunet-măsliniu, vorbindu-se în familie despre o genealogie a lui, care ar fi avut legături cu un potcovar ajuns rindaș, țigan de felul său, căruia i s-a pierdut urma după nașterea bunicului meu. Străbunicii mei paterni erau cei mai mari proprietari de pământuri din județul Romanai. Ei aveau și cele mai multe acțiuni la Banca Agricolă din Caracal. Bunicul meu patern a ținut două neveste melegitine, cu care a făcut copii — necunoscuți de mine —, înainte de-a o lua de nevastă pe bunica mea paternă, zisă Maria, sau Miaua lui Roman. Au făcut împreună doi copii, Titu, primul din neamul nostru care a scris poezie și care, după o bătaie cu 14 inși, care, nerăzbindu-l, l-au îngropat într-o adincitură a pământului pe care au umplut-o cu zăpadă, a murit la vârsta de 24 de ani, când ajunsese, spre înobilarea familiei, impiegat C.F.R. Al doilea copil a fost Adrian, tatăl meu, care, din dragoste față de o poloneză refugiată și neavând nici un fel de lectură din Marx, Engels sau Lenin, a trecut la Partidul Comunist, fiindcă simțea nevoia să o protejeze când ea se ducea la întâlnirile ei clandestine. Bunica îmi zicea despre aceste întâlniri că nu pricepea nimic, dar că poloneza aceea, cu pistrii era atât de frumoasă, încât tatăl

meu nu s-a putut despărți de ea decit după ce aceasta a emigrat în Occident. Tatăl meu a fost părăsit de tatăl lui la vârsta de un an, moment în care străbunicul meu patern și blond s-a spinzurat, pentru că, între timp, și independent de viața cu bunica mea paternă, bunicul meu patern delapidase toate acțiunile străbunicului și ale fraților străbunicului de la Banca Agricolă din Caracal. Se întâmpla prin anii '30. Ioniță, bunicul meu patern, a mai ținut șapte neveste și tatăl meu nu și-a cunoscut nici măcar un sfert din frații lui legitimi și nelegitimi. A murit patron și al unei rafinării la Ploiești, cam prin anul în care s-a născut Nichita Stănescu. • Pentru țigani, tăișul cuțitului înseamnă legea lumii. Dacă moare cineva e bine, dacă se tem toți e bine, dacă e rănit cineva e bine, iar salvatorul răniților, morților și temătorilor este Isus Cristos. Și pe Isus Cristos nici un țigan nu știe cum să-L revendice, dar Lui, toți țiganii i se închină, cu umilințe mai mari decit le presupune religia creștină. Legătura între tăiș și singe este legătura dintre faptă și dovadă. Ai murit, ai dovedit onoarea femeii tale și a copiilor tăi. N-ai murit, nu mai poți dovedi că poți muri. Oricare moarte a ta care se exclude de tăișului este involuntară și trecută direct în uitare. Ai murit în cuțit, ai murit în legendă. Ai murit în afara cuțitului,

sapă și bătut de soare, în urmă cu 10—15 rinduri de porumb la orizontală, față de virstnicii care făceau asta de când se născuseră, iar tatăl meu n-avea nici un fel de ngăduință și iertare față de lipsa mea de putere. Cea mai mare umilință a cerșetoriei mele a fost dorința acelora alături de care muncam să-i mărturisească tatălui meu că pot munci lângă ei, o normă întreagă, pe bani egali cu ei. De la 14 la 16 ani, bunica mi-a spus: „Mamă, pleacă în lume și nu te mai întoarce acasă!”. • Deși de la vârsta de 17 ani îmi luasem atestatul de cascadeur, într-un juriu condus de Tudor Stavru (cel care a murit la marelă cutremur, trecând o bătrână în brațe, la etajul VII, pe o birnă, între două blocuri), nu aveam încă bani să-mi cumpăr haine, să măninc și să mă țin la școală. Am cerșit la Nae, prietenul meu, al cărui tată deținea monopolul la sucuri și la înghețată și îi deținea și acum. Nae m-a învățat bunătața curvelor. De la curvele lui și ale tatălui său am primit primul costum de catifea reiață și am plecat în lume, la București, condus de țigani la gară. Țiganii m-au învățat înțelepciunea de a cerși de la curve, ei m-au învățat înțelepciunea de a cerși de la români. Privește-mi acum ochii cum îi fac să pară orbi! (și imi arată trucul — n.n.). Ti-ăș putea arăta cum pot face ca miinile

Fotografie de SILVIU STAN

eram mai înalt decit ceilalți băieți arestați și cedam mai greu fetelor, la W.C. „Cu difuzor” — probabil, din cauză că mă făceam mai ascultat printre golani, având „argumente”. • Am cerșit cu parte și fără parte. Cei care mi-au dat au fost curvele și geniile. Pe cit mi-au dat curvele, pe atât mi-au dat geniile. De la ei mi-am educat arta supraviețuirii, ei mi-au dat noțiunile de spațiu și timp. Întotdeauna, într-o curvă sau într-un geniu am simțit nu numai o magazie de recuzită, ci și dreptul meu de la Dumnezeu. Am sfârșit prin a cerși cerșetorilor, ca sin-

tinderii lor, în normele fiști. Sint român și sint asta ca o Constituție, sint parțial țigan și o sint ca pe un farmec. • Am mindria de a mă crede, în sinea mea, o fracțiune a poporului român, pe cale de jertfă. Nu voi ezita să mă las împușcat în fața Palatului Cotroceni sau în Piața Victoriei, dacă voi simți că de acolo conduc rușii. Sint român până și-n tendința de a călca. Mi-am păstrat dreptul de a fi eu insumi, prin testament.

Grupaj realizat de PAUL VINICIUS

DETECTIVII PARTICULARI ÎN ACȚIUNE

Când, la puțină vreme după evenimentele din decembrie '89, am auzit despre înființarea unor asociații de detectivi particulari, mi-am spus: „Iote domne ce-i lipsea chelului...”. Mi-am ris în barbă și mi-am văzut de drum, nemaiacordindu-i informației cu pricina nici o considerație. Vremea a trecut, iar în talmeș-balmeșul creat de interpretarea și practica individuale a noțiunilor de „libertate” și „democrație”, m-am văzut nevoit să constat că sintom confrunțări cu o escaladare fără precedent a infracțiunilor și criminalității. Nici de astă dată nu mi-am pus problema detectivilor particulari, întregă atenție fiindu-mi captată de eficiența sau, mai degrabă, ineficiența poliției. Ca în orice instituție de stat, nici aici lucrurile nu merg prea grozav. Motive sint suficiente, atât obiective, cit și subiective. Iată însă că, de curind, prin forța împrejurărilor, mi-a fost dat să aflu cite ceva despre activitatea unor detectivi particulari, iar ceea ce am aflat, mă face să-mi reconsider impresia inițială.

Puțini dintre noi știu că activitatea detectivilor particulari este obstrucționată și uneori

stopată de către chiar mafia infracțională. Pare incredibil, dar ce ați spune despre conducerea unei întreprinderi care reziliază contractul cu agenția de detectivi, ca urmare a protestelor salariaților, proteste ce nu sint străine de faptul că, o bună perioadă de timp, atât pe poarta, cit și peste gardul întreprinderii, nu s-a mai putut fura nimic. E drept, „lucrătorii” protestatari acuză „salariile plătite de conducere pentru supra-pază și suportate pe spina lor”, sau cite și mai cite motive... „Argumentele” sint subțiri. Furturile de materiale și de produse din întreprinderi atingind, în general, valori apreciable și cu mult mai mari decit cuantumul salariilor detectivilor, nu se răsfring oare chiar pe spinările salariaților cinstiți? Și totuși, împotriva evidentei, unele conduceri de societăți cedează presiunilor „lucrătorilor” și renunță la contractele semnate cu agențiile de detectivi, pentru acea „liniște” iluzorie...

O altă fațetă ar fi confrunțarea cu mentalitatea primitivă a titularilor portaalului de pază, adică a portarilor. Aceștia se simt „supracontrolați”, ceea ce nu le convine de fel.

Unii ar mai dormi și ei (în serviciul de noapte), sau ar bea niscăi spirtoase cu prietenii... Așa, însă, se simt „observați”. Cei nu tocmai cinstiți ar mai închide și ei puțin ochii, lăsând cunoscuții și „smecherii” să mai „scoată” cite ceva și primindu-și spaga. Dar cum să o mai primească, atita vreme cit „ăștia” umblă prin preajmă? Astfel incit, portarii fac ce fac, doar i-or prinde „în of-said” pe detectivi, ca să-i „toarne” la șefi. Chiar dacă nu reușesc, tot găsesc ei o poveste „valabilă”...

Cu toate aceste impedimente, agențiile de detectivi particulari își văd serios de activitatea lor, cu rezultate din cele mai bune. Un exemplu tipic este firma SILCRIS SRL, înființată în iulie 1991 și avindu-i ca inițiatori pe domnii Silviu Pleter și Cristian Georgescu. Firma este specializată în asigurarea pazei bunurilor beneficiarilor, prin personal specializat în depistarea și reținerea infractorilor și în asigurarea gărzii de corp pentru persoane individuale. În viitorul apropiat se vizează o extindere a activității, prin prestarea de servicii de investigație.

Până în prezent SILCRIS a avut contracte cu mai multe firme particulare și întreprinderi cu capital de stat (URBIS, CESAROM și MOBINS S.A.). Eficacitatea foarte bună a serviciilor asigurate poate fi exprimată atât prin cantitățile apreciable de „marfă” reținute de la infractori, cit și prin numeroasele cazuri care au fost predate spre cercetare, din care, din economie de spațiu, exemplificăm citeva (să nu uităm că la 1—2 zile apăsarea, cel puțin, un caz):

În ziua de 19 septembrie, la ora 11.35, Volenski Arcadin, delegat la URBIS S.A. București din partea S.C. COMAT S.A. Reșița este surprins încercând să scoată pe poartă cu camionul 30 de baterii de chiuvetă (aproximativ, 90.000 de lei). Sander Virgiliu de 21 de ani, domiciliat în str. Valea Cascadelor, nr. 19, bl. H3, ap. 74, fiind urmărit de către un echipaj al poliției pentru comiterea infracțiunii de viol, a fost reținut și predat poliției de către detectivii ce patrulau în apropierea căii ferate, alertați de cele trei împuscături trase de urmăritori. Incidentul a avut loc în ziua de 21 noiem-

brie, în jurul orei 20. Nicolaescu Octavian, cuptor la S.C. CESAROM S.A., a fost surprins în 18 septembrie, la ora 2.25, încercând să încarce taxiul cu nr. 1-B-47313, condus de Gheorghe Octavian, cu 15 cutii a cite 30 de plăci faianță, trecute peste gard. Rusu Paul, angajat al CESAROM la compartimentul administrativ (legitimatie nr. 6673), este prins în 23 septembrie, încercând să scoată pe poartă 22 de plăci de faianță. Pătrașcu Mihail, muncitor necalificat la aceeași unitate, este depistat în 26 septembrie cu o cutie de plăci de faianță în plus, pe cind aprovizionarea magazinului de prezentare și desfacere al întreprinderii. Huștiu Gheorghe, șofer pe autocamionul cu nr. 33-B-6926, a încercat în ziua de 8 octombrie să „scoată” 5 su-luri de FSB (fibră de sticlă bi-tuminizată). A fost depistat și predat organelor de poliție.

Și exemplele ar putea continua. Cum „Paza bună trece primejdia rea”, recomandăm tuturor celor interesați să apeleze la serviciile detectivilor particulari.

CLEVETICI

CAP. XIII — LIBERTATEA PRESEI SCRISE ȘI ORALE

(Dispoziții finale)

Art. 1. În România, orice ziarist este liber să scrie despre orice abuz, că tot degeaba scrie.

Art. 2. În România, libertatea ziaristilor este garantată prin lege de persoane rămase neidentificate în urma săvârșirii unui act prin care ziaristul cere (fără Kent) un concediu medical.

Art. 3. Prețul hirtiei, al mănăstirii tipografice și al distribuției presei este ocrotit prin liberalizare, implementare și sugrumare, mai dragă!

Art. 4. Orice cetățean român cu bani și tipografie poate să scoată (fără dureri de cap) o gazetă independentă de voința sa. Suprimarea unei publicații este un act anticonstituțional și se săvârșește la propunerea președintelui Republicii, a primului ministru și a tovarășului Eugen Florescu.

Art. 5. Orice cetățean al României poate să devină ziarist dacă știe alfabetul Morse. Semnătura sa poate să coincidă cu numele său adevărat sau cu următoarele formule: „In numele unor mame de copii de la A.P.A.C.A.”, „15 generali (r) revol. tați”, „Un român încolțit de bozgori”, „Biroul de presă S.R.I.”.

Art. 6. Ziaristii români sînt obligați să se prezinte o dată pe lună la controlul psihologic, la proba de o sută metri plat, la controlul antidoping, anti-SIDA, antialcoolice, antimaghiar, antisemit, antigramatical. Neaprezentarea în fața comisiei senatoriale se pedepsește cu expulzarea forțată la canalul de muncă american CNN. (Ați vrea voi, ziaristilor!).

Art. 7. Pentru orice cuvînt scris „pă bune” împotriva președintelui, constituției, partidului majoritar, prețul hirtiei se mărește de două ori. Publicația e obligată să publice o armată de dezmințiri.

Art. 8. Pentru orice cuvînt scris „pă nas” împotriva trădătorilor de neam și țară, se va organiza la Palatul Cotroceni o recepție la care sînt invitați ziaristii care au lins. Publicația e obligată să nu publice dezmințiri.

Art. 9. Presa orală este protejată prin lege de Măgureanu și Iulian Vlad. Corespondenții

orali sînt obligați să folosească formulele: „Am auzit că...”, „Se spune că...”, „A zis la televizi- zor...”, „Coposu s-a incurcat în tinerețe cu Dolna Cornea”. Gu- riștii vor fi protejați conform normelor internaționale de lup- tă contra SIDA.

Art. 10. (benevol). Televizi- nea Română este liberă să se

asocieze cu Intermercato și cu cine i se mai năzare lui Ema- nuel Valeriu.

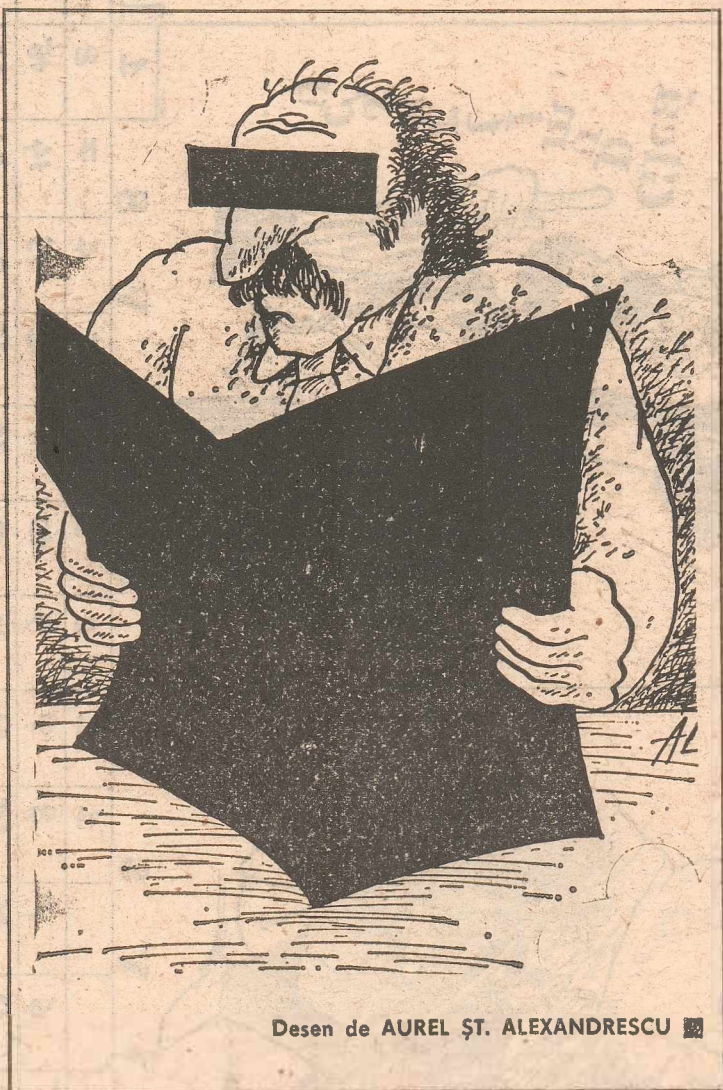
Art. 10 bis (obligat) Televizi- nea Română este liberă să pro- pague în imagini păcălelile pre- ședintelui Ion Iliescu.

Art. 11. Televiziunea Română Liberă este liberă să programe- ze la ore de audiență maximă filme porno, sexy, și alte prostii de genul asta fără să aten- teze la pudoarea senatorului Gelu Voican Voiculescu Buzău.

Art. 12. Ziaristii români nu au voie să emigreze, să ceară azil politic. (Și așa nu-i anga- jează nimeni dincolo).

A votat „pentru”.

PETRE BARBU

Desen de AUREL ȘT. ALEXANDRESCU

SFERTURILE DE FINALĂ ALE SCRUTINULUI

— transmisiune directă de la Scornicești —

Alo, mă auziți? Aici Sebastian Domozină, stimate telescul- tătoare și telesculțători de toate gradele, Minoiule, am preluat legătura, Sebastian Domozină vă transmite în direct partida alegerilor locale, acum, de la 15.00 la 16.45, pentru îndrăgita emisiune „Scrutin minut cu minu- t”. Partida va începe peste câteva minute, aici, la Scornicești, unde deja echipele de ob- servatori s-au aliniat la linia care marchează centrul de vo- tare organizat extrem de căldu- ros, aici, la Crematoriul central al orașului, cu o capacitate de 120.000 de locuri, perla arhitec- tonică citorită de către Nea- goe... Benone, maior în armata română din acea vreme, care, vă reamintesc, stimate ascultă- tori SOTI și ascultătoare, riva- lizează numai cu celebrul stadi- on „Maracana” din Buenos Al- res. Astăzi, în această duminică însoțită de februarie, vremea se dovedește ideală pentru ale- geri, troienele urcînd pînă la streșinile caselor și mercurul termometrelor coborînd sub 40 grade S.R.I. la umbră. Acum, în fața urnei se află mult-stima- tul primar al metropolei, d-nul Ion Brătianu, lider al Uniunii Liberale cu același nume, club liberal cu tradiție în soccerul românesc, întemeiat de C. Do- brogeanu Gherea, care joacă acum în Olanda la P.S. din Eld-

hoven. Brătianu se apropie de balon, am uitat să vă spun că urnele au, toate, forma unor baloane, urcă pe stînga, are în față un culoar liber, nu-l ur- mărește nimeni, portarul a ie- șit din poartă, Brătianu este liber, complet liber, stimate as- cultători, nemarcat de nimeni, intră și marchează. Adică intro- duce votul său în urnă. Sen- zațional! Galerile electorale jubilează la peluza și agită tradi- ționalele steaguri roșii, cu se- cera și ciocanul, emblema clubu- lui favorit. Tribunele freamătă de o parte și de cealaltă și, dați-mi voie, stimate ascultători și telespectatoare, să mă simt profund emoționat și să-l mulțu- mesc încă o dată, în numele dumneavoastră, al tuturor, sti- mabilului domn Brătianu, pen- tru prezența sa în urne. Cei prezenți aplaudă momentul la scenă deschisă, momente bune, aici, pe crematoriul DINAMO, a răsărit și soarele, nu, ba nu, este doar flacăra electorală e- ternă care a fost aprinsă în camera de ardere de către un fochist special pregătit pentru a- ceasta. Știu, stimate ascultători, că așteptați cu sufletul la gură rezultatele acestui concurs, vom transmite, în paralel, și din ac- tualitatea italiană, la Pisa, ale- gerile s-au încheiat la egalitate, zero la zero, deci semn electo- ral X, se poate cîștiga și doar

cu unsprezece rezultate exacte. Pînă acum, alegerile au decurs într-o atmosferă de extremă sportivitate, un desăvîrșit fair- play, numai cinci cartonașe roșii și trei galbene pe care arbitrul central al întîlnirii, desemnat de O.N.U. ca observator federal, Iosif Constantin Drăgan, a fost silit să le scoată, P.U.N.R.-ul faultează, iar U.D.M.R.-ul este acuzat de folosirea unor jucători străini neînregistrați UEFA, pe primul loc în clasament condu- ce detașat formația „Vatra Ro- mânească”, din seria A III-a a diviziei B, blindată, nou promo- vată (antrenor Paul Cheler) și pe locul secund se află „Tranda- fir” de la Moldova cu golaveraj mai slab, 65 % goluri marcate în bugetul de stat. Reamintim că necontestatul golgeter „en- titre” al bugetului continuă să fie d-nul Petre Roman, în timp ce d-nul Stolojan, (acum antre- norul naționalei) a învins cate- goric echipa Letea Bacău. Aștep- tăm cu viu interes derbiul eta- pei viitoare, Sportul Studentesc- Jiul Petroșani, meci ce va avea loc, în deplasare, în Valea Jiu- lui — și care se anunță palpi- tant. Legătura la București. Minoiule, mă auzi?

A consemnat în „rolul” lui Se- bastian Domozină.

MIHAIL GALĂȚANU

Propuneri pentru Constituția veselă

Art. 1. Separația puterilor în stat se va face după modelul stră- moșesc al separației puterilor în familie, unde capul familiei este șeful executivului, comandantul suprem al Consiliului de Apărare și președintele consiliului de administrație.

Art. 2. Președintele și Senatul se subordonează, pînă la apariția legii securității naționale, în mod direct S.R.I.-ului.

Art. 3. În ce privește privilegiile și îndatoririle teroriștilor, aceș- tia au dreptul să-l răpească, o dată pe an, pe Liviu Radu sau (la alegere) pe oricare alt diplomat român acreditat în străinătate, mai puțin pe d-nul Năstase.

Art. 4. Teroriștii „de bine” li se permite echivalarea studiilor la „Stefan Gheorghiu” prin examene de diferență, în vederea atin- gerii standardelor profesionale internaționale — și luarea atesta- tului ca „logopezi principali” la școlile de handicapați.

Art. 5. Minoritățile (adică toți cei sub un milion) vor beneficia de toate drepturile erale, însă numai după majorat.

Art. 6. Securiștii, teroriștii, activiștii de partid sînt considerați naționalități conlocuitoare și li se acordă, în consecință, dreptul la învățămînt în școli speciale.

Art. 7. În locul vechii steme a Republicii Socialiste România, pe locul rămas liber pe steag se va aplica, cu 85% voturi pentru, trandafirul majoritar.

Art. 8. Forma de guvernămînt și organizarea statală va fi expusă unui larg referendum al maselor, menținîndu-se supunerii la vot cele două forme tradiționale la noi în țară : republica birlăntară sau sclavajismul prezidențial.

Art. 9. Se pot semna tratate de bună vecinătate cu toate statele lumii, indiferent de organizare politică, religie de stat, poziție geo- grafică, mai puțin cu cele care nu intră-n componența Uniunii Statelor Suverane.

Art. 10. Puterile lărgite ale președintelui. Președintele țării are unele împuterniciri lărgite cum ar fi :

- 10. a. : să dizolve și să absolve camerele Parlamentului
- 10. b. : să se substituie, la nevoie, Parlamentului
- 10. c. : să dizolve și să absolve, președinții camerelor Parla- mentului
- 10. d. : să se substituie, dacă țara o cere, Guvernului
- 10. e. : să fie ales pe viață președintele Curții Supreme de Jus- titie și altor curți
- 10. f. : să trimită activiștii de partid la muncile agricole
- 10. g. : să devină, în caz de forță majoră, Comandantul Suprem al Armatei
- 10. h. : să fie numit, în unanimitate, secretar general al parti- dului
- 10. i. : să mulțumească minerilor cînd aceștia vin în București să planteze flori
- 10. j. : să-și îndeplinească, în continuare, funcția de director la Elitura Tehnică
- 10. k. : să acorde basarabenilor clauza națiunii celei mai fa- vorizate
- 10. l. : pentru toate acestea să răspundă numai în fața Marii Adunări Naționale
- 10. m. : să se biblie, o dată pe an, în fața națiunii, la Alba-Iulia
- 10. n. : să primească și să înmîneze cea mai înaltă decorație a statului : „Limba de lemn”
- 10. o. : să stabilizeze economia dacă privatizarea o destabilizează
- 10. p. : să poarte coroana regală de cîte ori se înfînește cu aște capete încoronate
- 10. r. : să-și mai lărgesc prerogativele printr-un alt decret dacă acestea se dovedesc insuficiente.

MIHAIL GALĂȚANU

Vom vota cu mîna pe drapel!

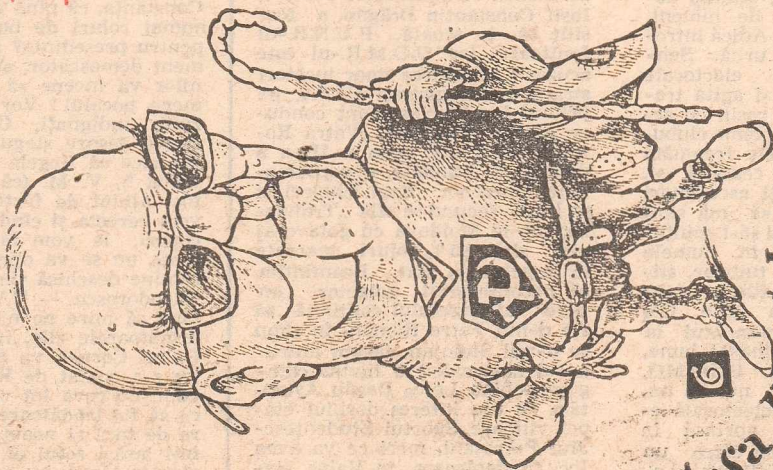
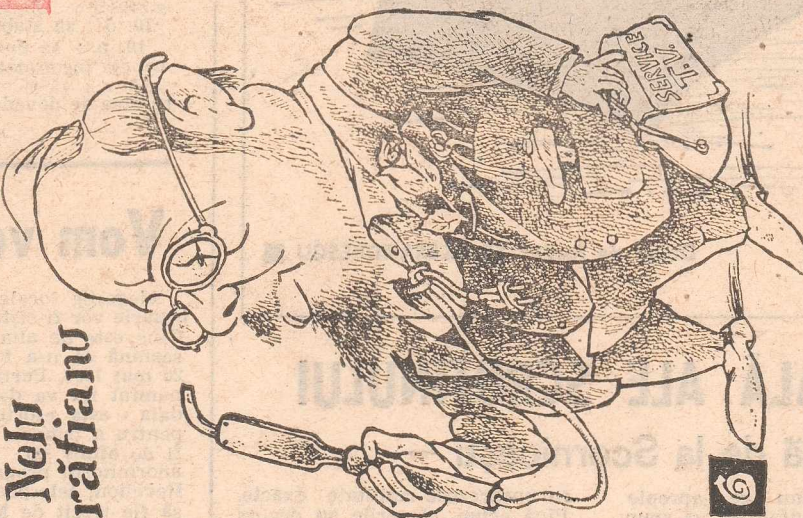
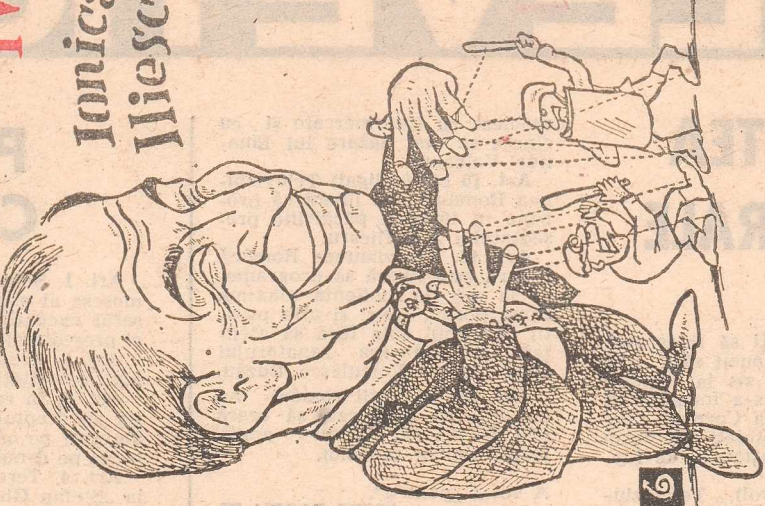
Alegerile locale din luna fe- bruarie vor fi cîștigate de F.S.N. Cine este de altă părere, în- seamnă că n-a fost în țară pe 20 mai 1990. Partidul de guver- nămînt nu va depune nici de data asta eforturi importante pentru a triumfa în alegeri. Va fi de ajuns ca, imediat după adormitorul program T.V. de Revelion, telespectatorul român să fie trezit de Majestatea Sa Regele Mihai, care pe micul ecran va forța (pentru a cita oară ?) granițele României, fără viză, fără obraz ! Rolul de rege, la nevoie, îl poate juca istoricul senator Gh. Dumitrescu de Constanța, că pînă acum a jucat numai roluri de bufon. Bufon pentru președinte? Din acel mo- ment demascator, singele româ- nilor va începe să fiarbă, spu- mege pocălul ! Vor apărea pe rînd, indignați, G. V. V. (va spune despre stegulețe), R. V. (va zice că Regele e nomencla- turist !), V. M. (că Regele a fost ajutat de forțe pe care le vom cerceta și cînd le vom des- coperi, le vom face publice)... Lista nu se va opri aici, ea va rămîne deschisă simpatizilor dlui Theodorescu — T.V.R. Nu tre- buie să mire pe nimeni că, în următoarele zile, în Parlament, Dolna Cornea va fi acuzată că nu s-a coafat de Revelion, ori- cum, de ceva tot va fi acuzată, ca să fie trădătoare și vinzăto- are de țară și neam... Coposu va ieși iarăși soțul ei, care suge singele țărânului român. Rați- u n-a mîncat salam cu soia. Și legionarul ăla de Manolescu ce mai vrea? „Să răstoarne statul de drept și Constituția !” — va sări în ajutorul electoralului președinte Iliescu. Așa este învățat, să sară în ajutor, apoi dă cu piciorul. După această

campanie de apărare a intere- selor naționale, F.S.N. va da de mîncare : portocale din Grecia, cartofi din Turcia, macaroane din Italia, carne, ouă (cu 80 de bani oul), brînă de Olanda, ulei, zahăr fără cartelă, bana- ne (aduse după întrevăderi di- plomatice Năstase—Mandela), halva, cîte puțin din fiecare, ca să ajungă ! Pentru asigurarea căldurii în apartamente, F.S.N.- ul va vota în Cameră o lege care îl va obliga pe Stolojan să confiste nu numai bruma de valută, dar și crusta de lei din bănci a agenților economici, cit și a persoanelor fizice. De tot banii vom cumpăra cărbuni de la polonezi. Așa ne va fi cald la votare. Cine crede că la vo- tare se va înregistra un mare absenteism, înseamnă că nu cu- noaște hărnicia băieților dom- nului Măgureanu, care sînt în stare să facă dintr-un mort un om viu, zimbitor.

Presă independentă se va strădui „să reflecteze”, cum se pricepe, fraudele electorale de pe întinsul patriei. Degeaba. Observatorii străini vor fi ușor de păcălit. Îl ducl la Stăncuța, după ce s-a dat un telefon la șeful de post și viitorul primar, Iliescu nu va candida la postul de primar. Ce păcat! — va ofta Rodica de la „7 X 7”. Alegerile libere la români sînt o chesti- une de orgoliu. Onoziția va reuși să cîștige alegerile dacă va pro- pune nu o platformă electorală credibilă, ci o metodă de a re- duce larna, anotimul zăpezilor pe caloriferele românilor, de la 3 luni la o lună și cîteva zile. Așa vor spune români că Ra- țiu cu dolarii lui a făcut ceva pentru țară. Vom trăi și vom vota !

PETRE BARBU

1992
CALENDARUL
TINEREI DEMOCRATII
© Ion Carbu

I		II		III		IV							
 Șașa Birlădeanu		 Nelu Brătianu		 Gică Dumitrescu		 Ionica Iliescu							
I m m j v s d		I m m j v s d		I m m j v s d		I m m j v s d							
	1	2	3	4	5		1	2	3	4	5		
6	7	8	9	10	11	12	6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31			27	28	29	30			
V		VI		VII		VIII							
 Danil Maritan		 Danil Maritan		 Danil Maritan		 Danil Maritan							

Tomita
G. Maiorescu

6

l m m j v s d

				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

6

l m m j v s d

				1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14				
15	16	17	18	19	20	21				
22	23	24	25	26	27	28				
29	30									

IX

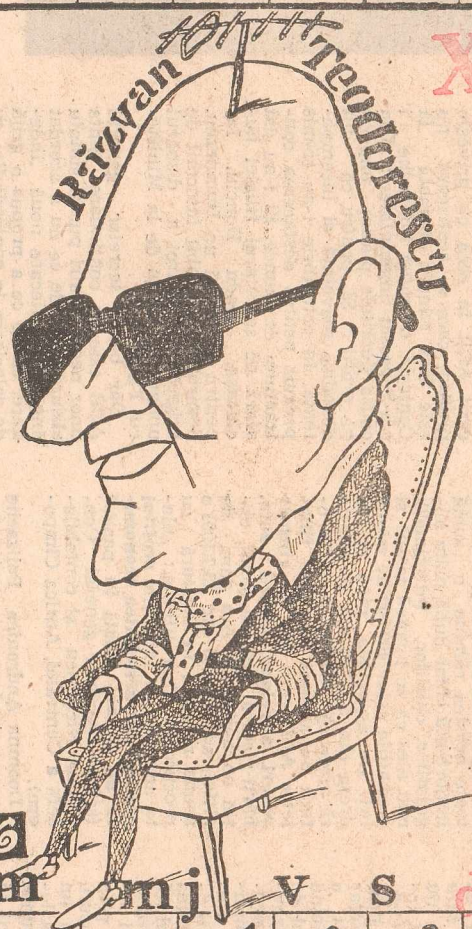

Doru
Stolojan

l m m j v s d

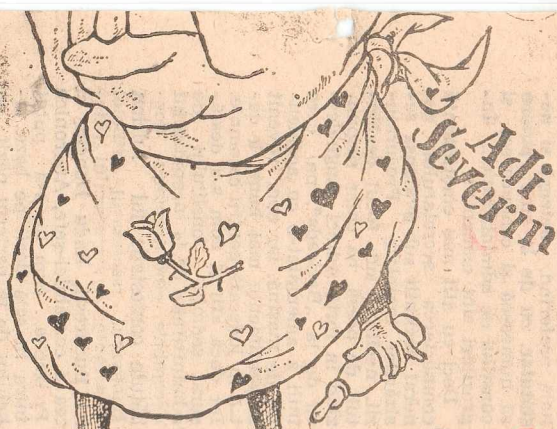
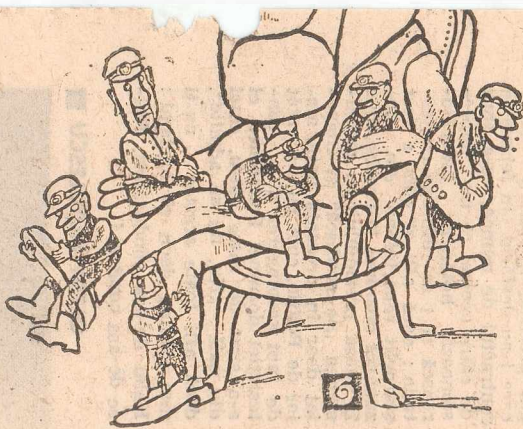
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

X

l m m j v s d

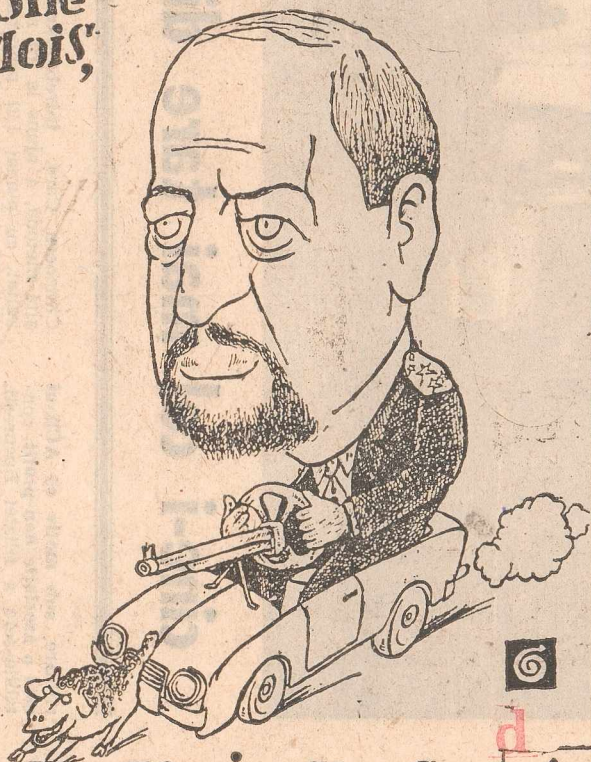
				1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11	
12	13	14	15	16	17	18	
19	20	21	22	23	24	25	
26	27	28	29	30	31		

I m m j v s d							I m m j v s d						
		1	2	3	4	5	3	4	5	6	7	8	9
6	7	8	9	10	11	12	10	11	12	13	14	15	16
13	14	15	16	17	18	19	17	18	19	20	21	22	23
20	21	22	23	24	25	26	24	25	26	27	28	29	30
27	28	29	30	31			31						

Sile Mois,

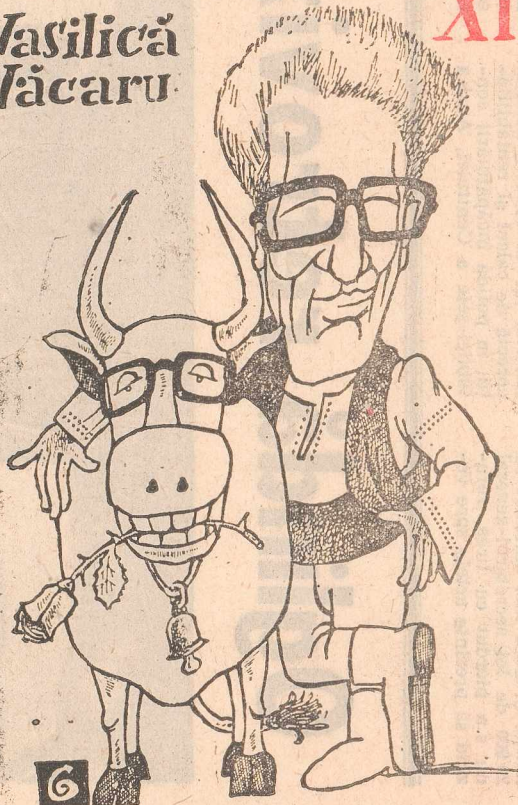
XI

I m m j v s d							1
2	3	4	5	6	7	8	
9	10	11	12	13	14	15	7
16	17	18	19	20	21	22	14
23	24	25	26	27	28	29	21
30							28

Vasilică Văcaru

XII

I m m j v s d							1	2	3	4	5	6
							1	2	3	4	5	6
							8	9	10	11	12	13
							15	16	17	18	19	20
							22	23	24	25	26	27
							29	30	31			

Domnul Constantin Niculescu tale si cam spinzura in asociatia la a carei cirmă s-a instalat drept cel mai bun dintre cei mai buni. Căci domnia-sa nu a ezitat să-și confecționeze o funcție care lipsește cu desăvîrsire din statutul ACR și apoi să tot călăuzească automobilistii pe noi culmi, sărind peste obligația statutară a convocării Conferinței Naționale. Care nu s-a mai pomenit din 1975, deși trebuie desfășurată odată la 5 ani cu delegați aleși al filialelor și care este singura în măsură să voteze consiliul de conducere, comisia de cenzori și consiliul de administrație al Automobil Clubului Român.

Toate acestea, însă, nu i-au tulburat visele de mărire lui Constantin Niculescu și nici nu l-au clintit din convingerea că n-ar fi rău să hotărască singur cine și ce rang să poarte. Și a hotărât de doi ani încoace după pofta ce-a poftit: pentru sine — secretar general (la desființarea ACR-ului, în 1985, era doar vicepreședinte și chiar în cadrul Federației de Automobilism și Karting, care a preluat discret ștafeta asociației interzisă prin decret ceaușin, nu a purtat decît sceptrul de secretar federal); pentru Cristian Jelea — modestul rol de membru în Consiliul de administrație, chiar dacă această contrazice pînă la ilegalitate funcția de președinte sindical ACR; la fel pentru vicepreședintele sindical Ștefan Gherasim, iar pentru secretarul sindical Dumitru Rușanescu același loc de membru în consiliul de administrație și, pe deasupra, funcția de secretar general adjunct al ACR.

Dar, cu toată generozitatea pe care a vădit-o, bunul domn Niculescu a trebuit să infruntă și nedreptățile prin care destinul pare să pună deseori la încercare marii conducători. Astfel, secretarul filialei Constanța, Adrian Lungescu, a avut teribila îndrăzneală de a ridica indoleli cu privire la justetea unora dintre hotărârile Centralei și chiar de a propune să li se acorde personalitatea juridică ce ar permite ca fondurile realizate să fie gospodărite după trebuințe și nu virate Bucureștiului în proporție de 90 la sută. Și cum memoriul din ianuarie 1991 nu se multimea doar cu formularea blajină a unor nedumeriri, ci avertiza că sînt așteptate și răspunsuri care să limpezească odată de ce nu s-au făcut așeeri, ce salarii încasează prea-înaltii din Centrală, ce călătorii au fost prin cele străinătăți, domnul secretar general Niculescu a dovedit o fermitate exemplară, desfășurînd destabilizatorul contractul de muncă. Și nu așa, din răzburare, ci drept pedeapsă „pentru abateri grave de la disciplina muncii, nerespectarea statutului ACR și a reglementărilor egale privind activitatea sindicală”. Cît despre faptul că însuși el, supremul, a deraiat de la prevederile statutului Automobil Clubului Român prin funcția cu care s-a ferchezuit, și nu numai, să nu facem un capăt de țară, știut fiind că legile există, pentru ca mărunții să le respecte, iar mai-marii să le evite.

Au urmat alte necrutătoare lovituri ale soartei. Căci în martie a sosit o brigadă de control a Ministerului de Finanțe. Și dacă nici amendat cu 20.000 de lei secretarul-general nu s-a pierdut cu firea, refuzînd să prezinte actele spre ve-

Constantin Ionescu actele filiale București, dar a primit de la aceștia confirmarea că în dispu- ta „teoretică” declanșată la sfîrșitul lui '90 folosise metoda corectă de calcul al rentabilității, în pofda încăpăținării contabilei-sefe a Centralei, Aurica

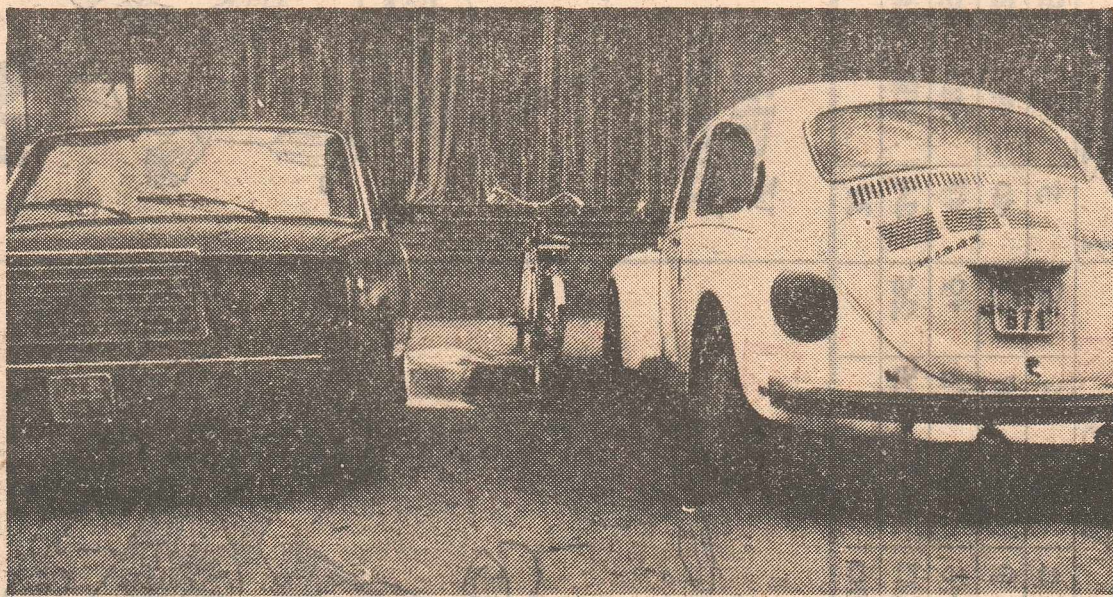
ne filialelor să vireze la Centru procente astronomice din realizări pentru ca mai apoi să nu le aloce nici un leu, că de ce, mai nou, a scumpit cotizația și taxele de înscriere, reducînd din serviciile la care aveau dreptul membrii, reducînd astfel și nu-

măruj celor care mai plătesc cotizațiile. Iarși! Că de ce nu a convocat Conferința Națională preferînd, nelegal și ne- statutar, cu de la sine putere să numească și conducerea, și consiliul de administrație... în- grozitori sînt oamenii!

Deci cu atît mai emoționantă comportarea secretarului general neclintit sub avalanșa sesizărilor înaintate Procuratu- rii, neclintit sub focul dezlăn- tuit de presă, ba chiar răspun- zînd în forță Adinei Anghel- scu de la „Baricada”, pe care întîi a amenințat-o cu acciden- tul de mașină, iar apoi revenit la sentimente mai bune, a da- t-o în judecată pentru calomnie. Iar dacă afli și cum s-a des- șurat sedința Consiliului de administrație de la începutul lui decembrie cînd trebuiau dez- bătute contestația lui Adrian Lungescu, secretarului filialei Constanța, a secretarului filia- lei București, Radu Donciu, și cea a contabilei-sefe, Andronica Polizache... cum nu s-a putut intra în sală decît pe baza ta- belului de la parterul păzit cu străsnicie, cum nu au fost ad- misi la momentul judecătii zia- ristii de la „Tineretul liber”, „Zig-zag”, „Baricada”, „Real- itatea românească” și cum lui Adrian Lungescu, deși a cîști- gat procesul împotriva celor care i-au desfășurat în februarie contractul de muncă, s-a spus de către aceiași că nu-i impres- sionează hotărîrea judecăto- rească și i se respinge contes- tația: dacă afli și cum a fost șterpelit reportofonul din bu- zunarul doamnei Polizache, dus la masa prezidiului cu promi- siunea „se confiscă” și inapo- iat doar în prezența unui ma- ior de Poliție, cum nu s-a votat de fapt respingerea și a con- testației doamnei Polizache, ci s-a spus de către patru, cinci din sală: „Nu, nu se admite”, dacă afli toate acestea nu-ți mai rămîne decît să exclami: Halal de-așa conducători, ferice de-așa conduși!

OLTEA MUTULESCU ■

Oglindă retrovizoare,

cine-i cel mai tare din parcare?

rificare, sub motiv că ACR-ul este o asociație non-profit, contabila-sefă a filialei București, doamna Andronica Polizache, a fost un pic de altă părere. De ce? Nu este un secret, ACR-ul are ateliere de asistență tehni- că unde serviciile se plătesc și încă din ce în ce mai scump, are școala de șoferi, serviciile turistice, comisionul ADAS, din toate acestea rămîne o sumă importantă chiar după plata an- gajaților, chiriilor, întreținerii, mai ales că se adaugă taxele și cotizațiile celor 400.000 de mem- bri. De asemenea, pînă și a- dresa din 5.5.1991 nu se sfîșiește să arate că TOURING-ACR o- feră un anumit comision filia- lelor ACR care pun în vânzare sucuri, anvelope, baterii auto, hărți: adică, mai pe sleau, ob- țin un beneficiu. Așa cum, de altfel, adresa 985 din 25.7.1991 o spune răsplat în legătură cu procurarea unor utilaje: „pla- ta acestora se face din profitul realizat din activitatea economi- că de fiecare filială în parte.” (semnat secretar general Con- stantin Niculescu și contabila- sefă a Centralei, Aurica Cimpoe- ru).

Doamna Andronica Polizache nu numai că a prezentat in- spectorilor Sorin Ceargău și

Cimpoeu. Care, întrebînd altă metodă, a ajuns la alt re- zultat, cu numai 1,21 procente mai mic, dar cu urmări ustu- rătoare pentru angajații filialei cărora li s-a diminuat cu 4,5 procente fondul pentru al trei- sprezecelea salariu și nu a mai fost posibil să li se acorde nici primele pe semestrul al doilea.

Discreția îngerească a condu- cerii ACR în ceea ce privește profitul care se realizează nu este fără toame; chemată la Centrală, doamna Polizache i s-a reproșat amenințător: „Din cauza dumatile plătim impozit pe profit!” Și, pentru că tot dovedise reavoință și incompe- tentă, în octombrie i-au trimis preaviz pentru desfacerea con- tractului de muncă. Și l-au dat afară pe secretarul filialei bu- clușe, Radu Donciu. Iar pentru că există un Dumnezeu, dosarul nefavorabil întocmit de brigada de control a dispărut undeva, în ceața de la Ministe- rul Finanțelor.

Dar bietul secretar general ACR este în continuare ținta unor nemulțumiri pur și simplu absurde: că de ce nu a acordat angajaților fiecare nouă inde- xare, că de ce a propus o grîlă de salarizare în contradicție cu normele legale, că de ce impu-

Fotografii de SILVIU STAN ■

PASTEL DE IARNA

Nu mai vrem porno!

Nici nu am intrat bine în de- cembrie, cînd un puișor de vis- col și o jucăușă ninsoare zbîr- lită ne-au și făcut să ne adu- cem aminte, cu cea mai auten- tică sfîșciune, de Odiosu'. Drept e că, de la Revoluție încoace, am mai avut noi, și nu o dată, surpriza aceleiași sturlubatică rememorări, dar parcă niciodată mai pregnant ca acum. Fiindcă, orice s-ar spune, printre daru- rile cu care ne-a fericit, iernile lui Odiosu' ne-au rămas drept veritabile capodopere, pe care nici măcar o ditamai revoluție nu ni le-a putut scoate din cap, după cum nici alte evenimente epocale nu cred să reușească vreodată s-o facă...

Chiar dacă dl prim-ministru Stolojan (om serios) ne-a pre- venit el: „Băi, vedeți că nu-l de glumă, n-o să vă vină moale la iarnă!” — brulat fiind de bonomia telegenică și veșnic zîmbăreată, constituțională — acum, a dlui Iliescu —, nu l-am prea băgat noi în seamă, con-

vinși fiind că, în materie de ierni, nici Dracu' nu se poate pune cu Odiosu'.

Dar iarna (scitică) a venit... Primul semn evident, în plin consens cu gerulețul care ne dădea na-na prin stații, a fost regrouparea măreată înspre de- pouji a blindului itebau. De aici, sănătatea mersului pe jos, căci despre taxiuri (noi! me tangere!) nici nu poate fi vor- ba, atîta vreme cît benzina cos- tă cît costă, iar noi nu sîntem o națiune de parlamentari care să-și stabilească, prin lege, sa- larile, etc., etc.

A urmat dispariția apei în care obișnuim să facem baie și renunțarea la moduri acela, aproape european, de a umbla subțirel îmbrăcați prin locuințe. Ieșirea din pijama și intrarea în hainele de orăș (sau viceversa) au devenit adevărate aventuri, de nemărturisit iubite. Nici ea, de altfel, nu își mai scoate vră- jile la iveală, stînd încuiată în paltonul ei, cît e zălucă de lun-

gă. Se pare că am hotărît, ne- mărturisit și individual, să ră- minem în aceeași consistentă compoziție textilă, 24 de ore din 24, pînă trece iarna. De altfel, am renunțat și la restul proas- telor obiceiuri, pupăturile fiind umede, iar mîngîierile reci.

Bucătăria și-a recîștigat din nou importanța ei strategică prerevoluționară, devenind, în mod preponderent, sufragerie, dormitor și baie, grație firisoru- lui de gaz metan care produce totuși oarecare pîlpire.

Ne-am lăsat prietenii să înțe- leagă că nu prea sîntem bucu- roși de vizite, dar dacă, totuși, nu se pot stăpîni, să nu mai vină cu casete sexi sau porno, pentru că sîntem miiloși și afec- tivi din fire.

Așa stînd lucrurile, să ne revedem cu bine, înspre pri- măvară!

Pentru conformitate,

PAUL VINICIUS ■

Desen de MIHAI ZGUBEA ■

● Noi amănunte despre „periplusul” original al Mariei Mendez de Valdivia în județul Prahova ● Școala ajutătoare din Filipești de Tîrg — o verigă importantă în lanțul misterelor ● Doi copii ai școlii dispar din tabăra internațională Năvodari în miez de noapte, „preluați” de director cu taxiul ● Poste 5 luni de tăcere suspectă ● Școala primește 20 de milioane de la buget ! ● Un director cu mentalități dictatoriale ● Matrapazlicuri cu și fără acoperire ● O invitație cu cîntec la nunta perechii Gavaliugov

Ceea ce s-a consemnat dinăcun în presa scrisă referitor la prezenta „activă” a d-rei Mariei Mendez de Valdivia în mediile oficiale din România e departe de a fi în măsură să epuizeze întregul sir nebulos de „interventii” ale domniei sale, pe cit de stranii, pe atît de pueril ticluite. Că „acțiunile” respective au avut girul guvernamental al însuși d-lui ex-prim-ministru P. Roman și că peregrinările „dezinteresate” s-au desfășurat totdeauna în nota oficial-balcanică, cu aportul direct al notabilităților mai mari sau mai mici, nu mai reprezintă o noutate. Temenelele și cocoloșeala factorilor responsabili direct implicați în fața aplombului dublat de infatuare al domnișoarei cu suris fberic ridică în continuare mari semne de întrebare, cu atît mai mult cu cît lucrurile gravitează încă în același spațiu al echi-

la — înființată în 1968 și uitată nemilos în ultimii 10—15 ani de mizantropia cuplului dictatorial — a reușit, practic, să renască. Capitalul de simpatie al străinătății s-a revărsat și aici o bună bucată de vreme. Apoi — după cum vom vedea — nici contribuția guvernamentală (via Secretariatul de Stat al Handicapărilor din cadrul Ministerului Învățămîntului și Științei) nu a fost cu nimic mai preios. Cele 26 de cadre didactice, apoi cele 30 de persoane TESA, medicul cu jumătate de normă, alături de cele 4 cadre medicale cu pregătire medie au început — grație unor apreciable eforturi comune — să imprime activităților de pregătire instructiv-educative și socializare a copiilor un ritm normal și coerent de desfășurare. Cei 94 de copii inițial — majoritatea cu handicapuri psihointelectuale relative — au început să se

la nesfîrșit despre soarta copiilor — precizează dl. prof. Ioan Pascu, cel care îndeplinea în vară funcția de director al Taberei Năvodari. „Am fost dus cu vorba mereu. Ba că sînt în Elveția la un sanatoriu, ba că au fost înființați, ba că se-ntorc în trimestrul II... Mie mi-a spus dînsul că a primit ordin și că doar s-a executat, că hirtii există, s.a.m.d.” Ciudată manieră de a-ți declina răspunderea directă ! Va fi interesant de aflat cine a condus întregul lanț de „tranzacții” oneroase, cine a semnat, parafat și contraparafat asemenea documente. Va fi interesant, totodată, de lămurit alte două aspecte : cine și-a asumat o asemenea gravă responsabilitate și în ce formă anume și-ar fi putut găsi materializarea „gratitudinea” beneficiarilor spanioli ?

CINE LEGITIMEAZĂ TRANZACȚIILE CU COPII HANDICAPAȚI, ÎN ROMÂNIA ?

vocului. Trebuie știut că în afara programului „suprîncercat” din Capitală al d-rei Mendez, atenția i s-a îndreptat brusc spre copiii handicapați din țara noastră, așa încît încă din primăvara acestui an, grație unei discutabile sollicitudinii din partea Inspectoratului de Stat al Handicapărilor, a avut prilejul să se implice „fructuos” în problemele amănunțite ale cadrelor didactice de profil și nu în ultimul rînd chiar în aspectele privind tutelarea și educarea respectivilor copii. Voit sau nu, persoana „nobilei” și cvasioficialei domnișoare a intrat în legătură cu Inspectoratul Școlar Județean Prahova prind-na Livia Ionescu, inspector cu problemele handicapatilor. Așa se face că în fața unei semnificative asistente, alcătuite din corpul profesoral de specialitate al județului, d-ra Maria Mendez s-a prezentat drept „însărcinată” a unei organizații internaționale (neprecizate ! — n.a.) de ocrotire a copiilor handicapați, fiind în fapt contesă madrilenă, descendentă a unei vechi familii instărite din capitala Spaniei și al cărui sot — atenție ! — este profesor universitar la una din cele mai reșunătoare facultăți europene ! (din nou, nici un fel de alte precizări).

Onorata asistență a fost anunțată că va beneficia de aportul nepretutitorilor prelegeri de specialitate ale d-rei oaspete, care oaspete a ținut să precizeze printre altele că prin propria sa intervenție, pe masa primului ministru se află deja un proiect de lege cu privire la modalitatea prin care „toti copiii handicapați din România vor trece sub tutela exclusivă a forurilor internaționale.” (?) A fost trecut în revistă și ideea inferiorilor, alături de afirmația de-a dreptul jignitoare a domnișoarei cu suflet caritabil, potrivit căreia „oameni de bună credință în România nu există !” Să auzi și să nu crezi ! La replicile justificate ale d-lor prof. Ioan Pascu și Eugen Lotu, care „au îndrăznit” să-și exprime anumite îndoieli privind inițiativele „de urgență” și „eficientă” metodelor impuse, d-ra Mendez și-a amintit rapid de „istoria neagră” a ultimilor noștri 45 de ani, calificîndu-i nici mai mult, nici mai puțin decît... „securiști” !

Pînă la Scoa ajutătoare din Filipești de Tîrg trebuie înțeles că — atît la propriu, cît și la figurat — calea n-a fost prea lungă.

Două dispariții învăluite în mister

Faptul că lucrurile s-au schimbat radical în binele copiilor handicapați ai acestei școli este evident. În ultimii doi ani ai democrației noastre (ciunge ? chioare ? originale ?) s-au făcut, fără putîntă de tăgadă, progrese uimitoare. Scoa-

bucure da cu totul alte condiții de cazare, masă și instruire. S-ar putea aprecia că meritele de ansamblu ale înnoirilor de aici s-ar datora conducerii energice a directorului școlii, prof. Constantin Ganea, persoană de a cărei stil de „a propune și dispune” au început încă din vară să se lege îndoilele propriilor subordonați.

„Maria Mendez a venit pe la mijlocul acestui an la noi în școală” — declară unul din profesorii cu care am stat de vorbă în timpul documentării. „A venit de mai multe ori ; emitea păreri fără acoperire, ne promitea marea cu sarea, studiul din priviri copiilor, se întreținea cordial cu directorul... Cînd a simțit că-i sîntem unii ostili, a început să vină după-amiaza, cînd noi eram plecați. Ne promisese un milion pentru școală, ajutoare, mai știu eu ce ? !... De adus, n-a adus decît un singur televizor color, care și ăla a funcționat o săptămînă.”

Nu se știe exact (dar se poate intui) cum au reușit să evolueze atît de favorabil relațiile dintre d-ra Mendez și direcțiunea școlii, cert este însă că o dată ce a sosit vacanța de vară și odată ce copiii au plecat spre Năvodari, la mare, lucrurile s-au precipitat. „Atașamentul” Mariei față de copiii a sporit brusc, așa încît în luna iulie a reușit să „perfecteze” plecarea a doi copii „în vacanță în Spania, pentru o lună”. Interesantă a fost metoda de preluare a acestora din tabără : în noaptea de 13/14 iulie a.c., la ora 1.00, a apărut dl. director C-tin Ganea în persoană cu taxiul și a dat dispoziție celor răspunzători de îngrijirea acestora să-i pregătească, deoarece „pleacă în Spania !” (!!!) Preluarea minorilor TIRZIU GERARD (9 ani) și MUTU GHEORGHE (8 ani) a fost făcută fără acte. Din acea clipă, despre soarta copiilor nu se mai știe nimic. Au trecut aproape 6 luni de tăcere și așteptare exasperantă.

„M-am interesat la director

Direcțiunea în caruselul potlogăriilor

Privind mult mai de aproape „bucătăria” școlii din Filipești de Tîrg, ai în sfîrșit surpriza să te limpezești cumva. Copiii respectivi au plecat de-aici, ce-i drept, și duși par să fie, însă nici școala n-a rămas, precum s-ar zice, prea păgubită. Astfel se face că în prezenta d-lui primar al comunei, contabilasefă a școlii ne-a confirmat suma alocată de la buget acestei instituții. E, fără îndoială, o sumă impresionantă : 20 de milioane de lei ! Cu care — din dispozițiile directe ale domnului director — s-au făcut cîte-n lună și-n stele. De pildă, s-au cumpărat (cu taxiul, că deh...) 300 (!) de metri de perdele tocmai de la Pascani, deci vreo 700 de km.dus-întors ! Tot cu taxiul — așa cum de altfel obișnuiesc să circule „mai-marii” școlii — s-au cumpărat și... cartofii necesari consumului. Două getaxuri au fost „mobilizate” pentru a-i achiziționa tocmai de la... Sfîntu Gheorghe ! Și asta cînd pe piața din Ploiești (la numai 22 km !) s-ar fi putut găsi pînă la urmă atît de necesarii cartofii pentru hrană. „Uneori sînt cîte cinci taxiuri la poartă școlii !” — declară dl. primar Constantin Toader. „Nici nu pot pricepe cum permite banca asemenea operațiuni, căci totul se achită în mod clasic, cu ecurei sau prin virament !”

Înconjurat de un nou consiliu de administrație (mai timid sau mai interesat ?), dl. director nu s-a sfiit să-și continue seria unor decizii inexplicabile : n-a mai contat nici că numărul real al copiilor (92) pe baza căruia se rînduiesc fișele curente de alimente nu corespunde cu cel limită, de 130 de copii, n-a mai avut prea mare importanță nici că domnia sa și nici celelalte cadre de serviciu (de vineri pînă luni) ospătează „pe sprînceană” din hrana copiilor fără să cîntească vreun sfînt din buzunar ! Bine-ar fi dacă nere-

gulile s-ar opri aici, însă tărășeniile directoriale tind să devină proverbiale. Anul trecut, în cadrul inventarului anual final, au ieșit lipsă 14 televizoare și 5 tone de cartofi. Controlul CFI a dat din umeri a neputință, răspunzînd dezarmant : „Noi nu avem în obiectiv așa ceva !” (?) Pînă și Prefectura județului, sesizată direct, n-a catadicsit decît să trimită un obîșnuit al „protocolorilor” de-altădat, care s-a-ntors... așa cum a venit. Din fondurile care-au curs pe gîrla direcțiunii s-au cumpărat printre altele și 15 radiocasetofoane, combine muzicale, televizoare (chiar și un video !), obiecte din care puține se pot regăsi în circuitul educațional. Numai la „contabilitate”, unde am intrat, am „zărit” vreo 2—3 radiocasetofoane ! Cît despre cabinetul directorial, n-am avut plăcerea...

Dincolo de grile „părintesc-gospodărești” ale d-lui Ganea, subordonații domniei sale au mai avut parte și de alte „de-

lici” : de pildă, angajarea ca logoped (!) și sef al comisiei metodice de defectologie (!!) a... tovarășului Vasile Despan, ștefan-gheorghist rasat, fost director al cabinetului p.c.r. pe județ ! Peste noapte, după un maraton de examene de diferență, s-a trezit — prin „bună-voință” aceluiași director — titular al școlii din Filipești de Tîrg, avînd în subordine profesori cu gradele I și II, oameni cu o experiență de 15—20 de ani în specialitate ! Asadar, dacă nu ventrilog la comunisti, mai bine logoped la handicapați. Treacă-meargă !...

Cu siguranță, seria matrapazlicurilor de aici merită un studiu competent de rigoare. La fel cum tot atît de palpitantă va fi descilicirea itelor nevăzute care unesc interesele unei întregi galerii dispuse pe scara ierarhică a zilei. În fond, nu se știe precis cît de sus a urcat iedera pustiitoare a afacerilor necurate și nici ce foarfeci justițiare vor rețea sușul pericolosilor circei.

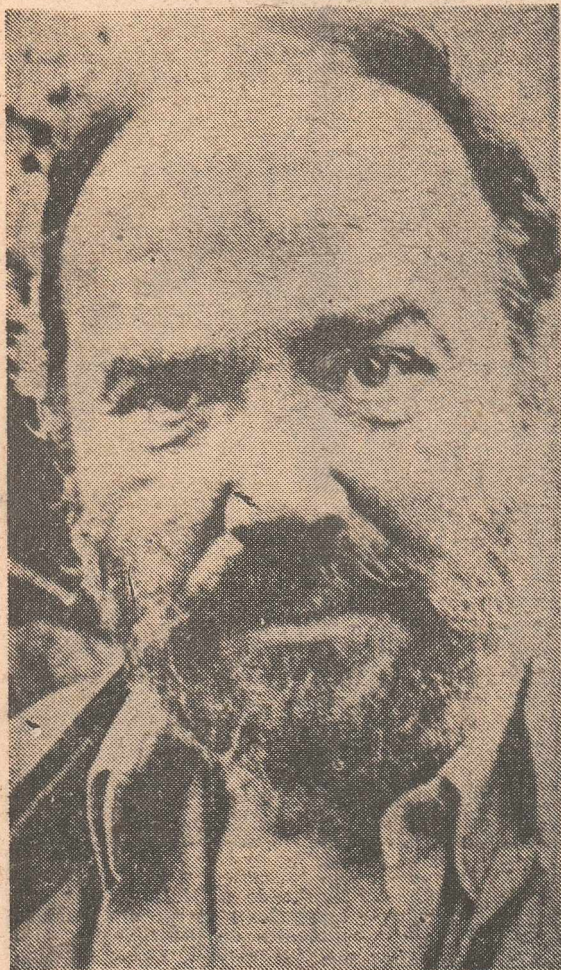
Și pentru că din acest articol să nu fi lipsit „frisca” senzaționalului, trebuie menționat că în vreme ce d-na secretară a școlii tocmai nu mai prididea să ne convingă de inexistența unor relații private între seful dinsei și d-ra (?) Mendez, a sosit în birou invitația făcută onor d-lui director la nunta tineret spaniolăic, cu dl. deputat Gavaliugov ! Fără cuvinte, deci.

Peste toate cele petrecute rămin să se prelingă în gol privirile neîncercătoare, ca de mici vietăți incolțite, ale copiilor de aici, care întrebă mereu cu inocență : „Cînd ni-i aduceți înapoi pe Geri și pe Mutu ? Ne e dor de ei ! E-adevărat că i-a vindut Maria sau că i-a omorît ?”. Nu credem, dar vom afla. Cercetările noastre continuă.

CRISTIAN PAVEL

Fotografii de GIG MOTOIANU

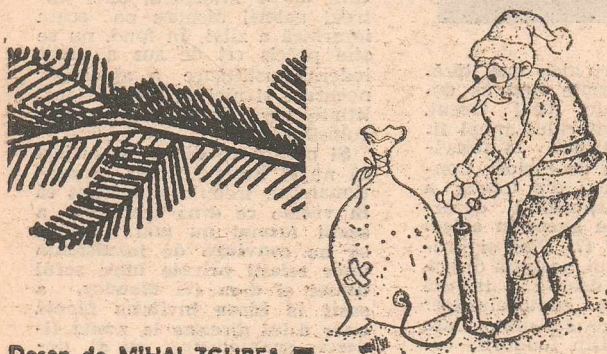

„Ce repetați?” „Nimic”. Este mai mult de un an de când întrebarea și răspunsul sînt identice, iar interlocutorul meu este nici mai mult, nici mai puțin, decît George Constantin. Cum își poate permite Teatrul Nottara și în general teatrul românesc o astfel de înconștiență?! (Aurelia Boriga)

ȘTEFAN IORDACHE & CRAIOVA

● La Teatrul Național din Craiova încep repetițiile la „Titus Andronicus”, regia Silviu Pucărește. În rolul principal, Ștefan Iordache. (A.B.)

Desen de MIHAI ZGUBEA

Dan Bădărău

Este șocant spectacolul lui Hausvater de la Odeon. Bănuiesc că ați aflat din diverse surse că în spectacol sînt momente în care actorii joacă gol. Vreau să clarific de la început acest aspect. Nu acesta este elementul șocant. În acele scene trupul devine costumul actorului și totul intră atît de firesc în spectacol încît nu îți poți imagina altfel. Dacă vreun om a găsit în acele scene ceva erotic sau obscen, trebuie să se ducă la psihiatru.

Șocantă e forma teatrală a spectacolului și contextul în care apare la noi. Vorbim mult că e necesară începerea procesului comunismului. „...au pus cătușe florilor” este un argument în acest sens. Acțiunea piesei se petrece într-o închisoare politică în care oamenii sînt omorîți prin condamnare la moarte sau prin umilire. Deținuții pot evada doar prin vise, de cele mai multe ori vise sexuale. Dar există paznici și pentru vise. Citind amintirile celor care au trecut prin închisorile politice comuniste descoperi scene pe care Fernando Arrabal le-a scris în piesa sa. Cele două ore de spectacol sînt o esență dură a ceea ce este experiența închisorii politice.

Regizorul Alexander Hausvater nu are nici un pic de milă de cel care devine spectator al acestei realități. Chiar de la in-

trarea în teatru ești prizonierul acestei lumi în care nu există bunătate ci doar un mecanism fără graniță al răului. Ești purtat pe culoare cu grilașe și pa-nouri negre. Apoi ești fixat pe un scaun. Asisti stupefiat la infernul pe care oamenii l-au creat pentru alți oameni. În final după ce ai cunoscut sistemul monstruos al lichidării celor ce sînt inco-mozi pentru Putere, ești evacuat pe sunete de alarmă printr-un tunel. Treci chinuit și răvășit. Te trezești aruncat în stradă. Efortul nebulos al actorilor nu poate fi plătit prin aplauze. Doar prin meditație.

Hausvater face un spectacol expresionist, un spectacol care taie în carne vie și unde nu este loc de metafore. Nu-ți lasă nici o secundă de liniște. Dar din acest joc aspru și direct se naște un înveliș astral, ca o poezie a durerii.

14 actori formidabili se nasc acum pentru a doua oară pe scena Teatrului Odeon. Am ales ca partener de dialog pe unul dintre ei, Florin Zamfirescu.

— Există presiuni din afară asupra spectacolului „...au pus cătușe florilor”?

Florin Zamfirescu: „Nu. Chiar de cînd am început să lucrăm la spectacol metoda lui Hausvater a mers pe criteriul: secret militar. El ne-a interzis să dăm textul actorilor cît timp

Viața literară în 1992

Previziuni științifice realizate cu sprijinul ESOP

● Nicolae Manolescu va ajunge președintele României. ● Ion Iliescu va organiza de unul singur demonstrații în Piața Universității și va scanda lozinci antiprezidențiale. ● Acad. dr. ing. Eugen Simion va dezaproba energic aceste demonstrații. În scurt timp va fi cooptat în suita lui Nicolae Manolescu și va participa la congresul internațional de anglofonie. ● Mircea Dinescu va obține Palatul Cotroceni ca sediu pentru Uniunea Scriitorilor. Va păstra cucuveaua, însă numai cu jumătate de normă, din cauza lipsei de fonduri. ● Dumitru Radu Popescu va scrie un pamflet curajos la adresa celor răspunzători de dezastrul României. Va da și nume: Hades, Cain, Iuda. ● Intrînd într-un magazin de autoturisme și confundînd prețurile, un cumpărător va plăti 500.000 de lei pentru o carte de Adrian Păunescu. ● Simțîndu-se singură, Carolina Ilica va chema minerii. ● În conformitate cu actualul curs al leului, Ștefan Bănuțescu va schimba titlul romanului său din „Cartea Milionarului” în „Cartea Miliardarului”. ● Se vor organiza: un colocviu internațional de poezie în Malaysia; avînd ca temă strigătul nocturn al papagalului; un simpozion al traducătorilor din limbile de circulație medie; o degustare de versuri albe pe malul stîng al Amazonului; o călătorie de documentare în Europa pentru poezii care au purtat mustață în ultimii cinci ani; o vizită la locul unde ar fi fost înmormîntat Goethe, dacă ar fi trăit în Franța și dacă ar fi murit în 1857; un festival internațional de versuri scrise cu pixul. Și pentru că toate acestea vor trebui să poarte un nume, se vor numi Marin Sorescu. ● Corneliu Vadim Tudor va primi Premiul Nobel (pentru medicină, împreună cu psihiatrii care îl vor studia). ● Eugen Barbu nu va plăgia timp de trei luni. Drept urmare i se va face rău și Ministerul Sănătății îi va da o aprobare specială pentru cîteva pagini din Paustovski. ● Luînd

cunoștință de toate faptele reprobabile care se petrec în viața noastră politică, Mihai Sin va tăcea în mod vehement. ● Valeriu Cristea se va îndrăgosti de Ana Blandiana, care-l va cere însă să-și dovedească iubirea escaladînd cu ajutorul unui cearșaf balconul Universității. ● Sub presiunea opiniei publice, Nicolae Breban va recunoaște că este cel mai mare romancier al tuturor timpurilor. ● F.S.N. (Fostii Scriitori Nomenclaturiști) va pune un premiu pe stiloul lui Gheorghe Grigurcu. ● Statele Unite ale Americii se vor dezmembra, românii vor lansa o navă cosmică de construcție proprie, iar Augustin Buzura va avea succes în dragoste. ● Datorită unei indigestii trecătoare, Petre Stoica îl va visa pe Vasile Văcaru. ● Același Vasile Văcaru va primi Palme d'Or (toate palmele dor!) din partea editorilor pe care i-a instruit, somat, intimidat etc., în calitate de secretar P.C.R. pe edituri, în timpul lui Ceaușescu. ● Ca reprezentant al P.N.T.C.D., Ioan Alexandru va avea o întrevădere cu Dumnezeu. ● Georgeta Dimisianu va spune, în continuare, exact ceea ce crede, fără nici o diplomație, și va fi iubită, în continuare, de toată lumea. ● Din cauza exploziilor unor petarde, Al. Piru se va trezi pentru cîteva secunde. ● Ion Cristoiu își va folosi neobisnuita putere de convingere pentru a acredita ideea că Petre Roman merită un post de președinte, dar va uita să precizeze în ce țară. ● Florin Iaru îi va fotografia pe reprezentanții S.R.I. (și invers). ● Cornel Nistorescu va declara că multe scrisori le trimite închise dar, din cauza poștei, ele ajung la destinația deschisă. ● Mihai Ungheanu va purta pe piept o pancartă pe care va scrie: „Holocaustul culturii române”. ● Mircea Iorgulescu va veni în România, va spune „Scuzați!” și se va întoarce repede în Franța.

ALEX. ȘTEFANESCU

„ERA ÎNJURĂTURILOR A TRECUT”

Cuvinte extrase cu greu din criza de timp a lui FLORIN IARU

Cine îl cunoaște pe Florin Iaru va fi de acord cu ideea că el este peste tot și nîcînde. Niciunde, mai ales cînd pui ceva la cale împreună cu el, fiindcă, greu de tot îl vei face să își urmeze euforia pasageră. Noi, prietenii lui, ne-am învățat cu acest mod de-a fi și l-am lertat de mult, cunoscîndu-l firea și veșnică-i goană „în căutarea timpului pierdut”. Dacă înștișăm neomeneste de mult, îl poți totuși smulge cîteva cuvînte, dovadă materialul de față. I-am cerut să își facă public bilanțul ultimului an, din punctul de vedere al: 1. poeziei; 2. editorului (la Editura „Cartea Românească”); 3. ziaristului (la „Cotidianul”); 4. tatălui și sofului care este, și 5. cetățeanului României.

1) După cum știi, toți scriitorii se plîng că a venit viața peste ei. Pînă la jumătatea anului, aveam același handicap. Prea mult social, prea multă politică — în fine, prea multă viață. Ei bine, începînd cu septembrie, mi-a revenit cheful de lucru. Mai mult, refac o experiență a adolescenței (poate pentru că mă pregătesc să intru în a doua tinerețe!) și scriu tot felul de drăci de digitație. Oricum, zece poezii în trei luni, asta pentru un leneș ca mine e enorm. Sper ca și prozatorul să devină tot atît de harnic.

2) Una e să-ți dai cu părerea despre ceea ce citești, alta e să editezi. Lucrezi sub tensiune. Nu mai ție frică de cenzură, te gîndești să nu-ți duci editura la faliment. După o perioadă de criză (de adaptare), cred că am prins ritmul. În plus, am avut avantajul unor manuscrise excepționale. De acum, cred că o carte pe săptămînă, sau la două săptămîni, nu e toc-mai rău. Dacă și publicul mă va crede pe cuvînt că îl ofer numai marfă de calitate I, atunci, ca editor, voi avea și succes financiar. Marea mea durere rămîne poezia. Aici, chiar cu stea în frunte, un debutant nu poate depăși 300 de exemplare. Caut, în disperare de cauză, sponsori. E nedrept ca poezi care ar putea să facă epocă să mai aștepte, să se mai uzeze moral încă zece ani.

3) N-am mai lucrat niciodată într-o redacție. E normal. Neîfiind membru de partid, nici nu aveam drep-

tul (nici măcar corector nu se putea). Dar nu e mare filosofie să fii ziarist, profesionist dacă ai ceva clar în cap, dacă te ajută condeiul să nu pui subiect între virgulă și predicat, dacă ai puțin tupeu și mult curaj și dacă îți place meseria. După cum se vede, sînt destul „dacă”. Oricum, eu cred că vremea jurnalis-mului visceral a trecut. Nu mai e timp să stai în fața televizorului și să reacționezi ca un cîine pavlo-vian. De asemenea, era înjurăturilor a trecut. E ne-voile de argumente. Și de bun-simt. Altfel faci pre-să de partid. Mai e ceva de spus. Dispariția cenzurii nu înseamnă automat și devălmășie. Fiecare ziar își impune o direcție, de aceea ziaristul e liber... să alea-gă. Și cam atît. Independența totală, eliberată de pre-siune, nu ți-o cîștigi decît cu greu. Să-ți spun că și eu am avut articole care „n-au intrat”, pe considerente ideologice? Mai tîrziu s-a constatat că am avut drep-tate. Dar cred că ajunge. Problema la ordinea zilei e supraviețuirea!

4) Sînt un soț și un tată detestabil, cu toată apa-rența mea de om bun. Orice aș încerca eu să fac, ni-mic nu-mi iese. De rușine, te-aș ruga să părăsesc su-biectul.

5) Sînt cum zicea Caragiale, și cetățian-scriitor și ciitor-cetățian. Înainte vreme, aveam senzația că via-ța mea s-a sfîrșit, că, după treizeci de ani, nu-mi mai rămînea decît să aștept pensia și moartea. Des-tinul meu fusese pecetluit. Beam foarte mult și ri-deam și mai mult. Zilele prezentului sînt foarte difi-cile, e adevărat, dar știu că mai există o șansă. Sînt dator să mă bat pentru ea. Sînt obligat să cred că vom iesi din căldarea de întineric a reformismului idiot. Altfel, cred că aș fi emigrat de mult. De aceea, pro-mit să sprijin în alegeri PAC. Sînt colegii și prietenii mei, pot să bag mîna în foc pentru ei. Cum mă în-trebi tu, să știu că, pentru mine, următoarele șase luni sînt cu program complet. Paradoxal, ca om care a urît activismul, iată-mă predicator în pustiu. Măcar să nu mă transform și eu în nisip.

PAUL VINICIUS

Secret

Dragoș Păslau și Ionel Mihailescu

Secretul pe care l-a impus Hausvater a incitat. Lumea a început să se întrebe ce se în-tîmplă acolo. Unii credeau că facem pornografie, alții ziceau că facem ceva împotriva statu-lui. Fiecare își imagina ce pu-tea. Atmosfera era tensionată în așa fel că la premieră toată lu-mea era incitată să vadă. La pre-mieră criticii noștri au dat de un al doilea șoc: nu intră absolut nimeni fără bilet. Nu e invitat nimeni pe gratis. În societatea

nu era distribuția făcută. L-au putut citi numai cei de la se-cretariatul literar, eu și Dabița. Cînd a venit să lucreze ne-a su-gerat cîteva deosebiri față de cum se procedează la noi în țară. În primul rînd am repetat în-tr-un spațiu închis unde nimeni nu avea acces. Nici chiar Da-bița, directorul teatrului. Bine, înțeles că dacă el ar fi vrut să vină ar fi putut-o face. Dar el s-a conformat acestei hachîțe re-gizorale. Hausvater pe lingă fa-pul că este un regizor cu un pal-mares serios (la 42 de ani a mon-țat peste 140 de spectacole) este și un mare animator de teatru. În patru săptămîni el a reușit să creeze din oameni foarte di-feriți ca vîrstă și stil un colec-tiv atît de sudat, încît noi nici nu mai concepem să nu lucrăm în continuare împreună și alte piese. El nu a vrut să facă o ga-șcă ci un nucleu în jurul căruia să se adune și ceilalți actori ai teatrului. Am vrut să creăm un alt stil al teatrului, am vrut să dis-pară izul de Giulești. Și a dis-părut.

„Cred că și cîntecul poate fi un mijloc de luptă!”

Fotografie de GIG MOTOIANU

— Ce-ai făcut, bun în anul 1991, dle Valeriu Sterian?
— Am reușit să-mi scot un disc pe propriile mele forțe. Și artistice și materiale.
— Materiale? În ce sens?
— Mi-am făcut o casă de discuri.
— Cum se numește?
— „Compania de sunet, SRL”. Nu m-a mai cenzurat nimeni. Am fost propriul meu cenzor.
— Înainte erai cenzurat. De cine?
— Eram cenzurat de foști factorii... responsabili. La ul-

timul disc, scos în 1989, am fost cenzurat chiar de Daniela Caraman Fotea.

— Ce ți-a făcut doamna Daniela?
— Am avut discuții la texte, Chiar și la cuvinte.
— Ce loc ocupă actualul disc în cariera ta muzicală?
— Și politică!

— Îl consider primul disc care mă reprezintă.

— Chiar așa?

— Am aceeași senzație ca și atunci cînd mi-a ieșit primul disc.

— Înseamnă că abia de acum înainte vom afla cine este de fapt, Valeriu Sterian.

— Doresc să fac cît mai repede un film de o oră, care să cuprindă cîntecele de pe disc. Pe video. Asta ar fi o premieră la noi.

— Cu cine vrei să-l faci?

— Cu Vivi Vasilie Drăgan.

— Cel prezent la lansarea discului tău cu videoclipul „Măi dragă domnule Jos”?

— Da. Acum acest clip se difuzează la Soti și la televiziunile locale. Aș mai vrea să scot o culegere care să cuprindă textele și partiturile cîntecelor mele.

— Poate colaborezi, în acest sens, chiar cu firma noastră!

— Da, domnule, sînt abia în faza în care îmi scriu partiturile.

— Care au fost opțiunile tale politice în anul care a trecut și care vor fi în anul care vine?

— Am încercat să am luciditatea unui observator din afară.

— Păi, ai fost înăuntrul, gîndindu-mă la spectacolele Alianței Civice la care ai participat.

— Am fost ca artist cetățean. N-am luat o atitudine politică pe o linie anume, impusă de un partid. Doar că foarte multe dintre ideile Alianței Civice sînt și ale mele — neîntîlnind membru al A.C., deocamdată! În aceeași ordine de idei, sînt convins că și în 1992 o să fac ce-am făcut și pînă acum: să surprind în cîntece un pic din atmosfera politică și socială a timpului în care trăim. Să rămînă pe disc. Cred că și cîntecul poate fi un mijloc de educație și de luptă.

— Ce-ți dorești ție, țării și lumii în care trăiești, în preajma noului an?

— Ce mi-am dorit întotdeauna: libertate!

— Acum n-o avem?

— N-o avem, domnule! Nu avem o libertate deplină. O libertate de tot!

— Dă, doamnă, s-o avem.

— Exact asta vreau și eu să spun, în încheiere.

— La mulți ani și la multe cîntece!

ION ZUBAȘCU

Studioul „Ion Popescu Gopo”

Studioul „Animafilm”, rememorînd săptămîna trecută doi ani de la moartea lui Ion Popescu Gopo, cel ce a adus cinematograful nostru Palme d'Or și a deschis drumurile animației românești moderne, ne-a prezentat, prin grija unui mare suflet și artist, Ion Truică, o serie de filme de animație de-ale maestrului mai puțin cunoscute publicului și criticii și chiar unele inedite. Prin aceste filme, creatorul Omulețului își revelează o față ascunsă, nebănuită, în complexitatea ei, care îi pune în lumină adevărata modernitate a operei sale. Aceste „filme de sertar” fac din Gopo un creator pentru secolul XXI. Gopo este Fellini al animației noastre, este magul sau ucenicul vrăjitor care poate însuși orice, care poate da expresivitate filmică, inexpressivului, gunoiului, banalului, insignifiantului, oricărui obiect mai mult sau mai puțin familiar.

Prin filme ca *Animagie*, *Cadru cu cadru*, *Tu, Ucenicul vrăjitor*, Gopo ne face o demonstrație genială a posibilităților sale creatoare și ale animației. Aceste pelicule sînt dovada resurselor nebănuite ale unui „copil mare” care se joacă, scormonind și improvizînd cu o imaginație de „hocus pocus”, și care ne face și pe noi să ne bucurăm de jocul său miraculos.

Cu umorul lui inconfundabil, căruia îi adaugă cultura sa plastică, Gopo ne prezintă, ca într-un circ

magic, ca într-un spectacol vrăjitoresc, animație cu un ou, cu bile de cristal, cu ceasuri mobile, cu obiecte stroboscopice, cu răbdare și... tutun, cu obiecte de troc, cu păpuși, cu plastilină, cu furculiță și cuțit, cu lăntșoare, cu fire de păr, cu filtre, cu creioane colorate, cu un ou și un pește, cu ace cu gămălie, cu pilitură de fier, cu gușe, cu fire de ceaț, cu rumeguș, cu tehnica de filmat, cu păpușa Galax în fine, cu el însuși și cu echipa sa de creație și de filmare, așa cum este ineditul film de montaj realizat în timpul filmărilor la *Maria Mirabela*.

Reîntîlnirea cu Gopo și cu această creație a sa încă nevalorificată, a fost, este reîntîlnirea cu laboratorul unui mare artist al animației, a căruia natură curioasă, cercetătoare, năstrusnică, imprevizibilă a rămas ca o permanentă a artei sale, ca o expresie vie a copilăriei care trebuie să ne călăuzească mereu în viață și în eternitate, cum spunea Brîncuși. „Gopo” este deja o „marcă” internațională, o garanție de calitate. Cînd zici Gopo, oriunde ai fi pe planeta aceasta, zici animația românească. Prin Gopo, animația noastră a intrat de mult în Europa și în lume. Nu e oare timpul ca studioul „Animafilm” să se numească Studioul „Ion Popescu Gopo”?

GRID MODORCEA

militar

teatrul s-a produs o animozitate, ceea ce e bine. Vă dați seama că, dacă Hausvater nu ar fi avut acoperire în valoarea spectacolului, toate aceste lucruri ar fi căzut în gol și ar fi fost o prostie. Se pare însă că publicul e convins că spectacolul merită să fie văzut și apărut. Au fost voci care au spus că am spart niște șabloane și am devansat teatrul cu 5 ani.

Eu sînt și profesor la Academie. Imediat după revoluție le-am spus studenților că teatrul care s-a făcut pînă acum în România a murit. Prin asta nu înțelegeam că pînă acum s-a făcut un teatru prost și acum se va face unul bun. Doream să spun că din cauza interdicției se formează un anume stil al subtextelor. Cînd Hausvater a venit în România, după ce a văzut mai multe spectacole a zis și el că acest moment trebuie depășit. Trebuie spus totul pe față, deschis. Artă precede realitatea. Spectacolul lui Hausvater are această calitate de a fi direct, devenind în mod paradoxal și poetic. Repetînd la piesa aceasta

mi-au vișit prin cap versurile lui Arghezi: „Din bube, mucegaiuri și noroi / Creat-am frumuseți și prețuri noi.” Spectacolul are ambiția de a ridica la un nivel poetic suferința, mizeria, uneori scabrosul.

— În timpul spectacolului, publicul era în paltoane și tremura. Aveam impresia că actorii nu sînt atinși de frig.

— Nici unul din actori nu s-a plîns de frig, nici unul nu a răcit. Se petrecea un fenomen psihic. Tensiunea e foarte mare, dăruirea e atît de puternică pentru că însăși cauza pentru care luptăm în acest spectacol e foarte puternică. Ne implică în el, vă mărturisesc, nici unul dintre noi nu îl este frig în timpul spectacolului. Abia după spectacol vedem că am răgusit.

După cum știți în spectacol aproape toți actorii, în diverse scene, apar goi. Nu sîntem obișnuiți cu așa ceva. Cînd am citit textul și cînd am avut primele întîlniri cu regizorul-am avut discuții pe această temă. El ne-a zis: „Nu va fi nimeni obișnuit să se dezbrace. Trebuie

doar să jucați situația. Cînd ne-am împiecat puternic în situație pe care le aveam de jucat ne-am dat seama că nu ai cum să joci altfel o anumită scenă. Nu ai cum să sugerezi ce se întîmplă în imaginația unui om din puscărie care stă acolo de 20 de ani și care în tot acest timp se gîndește la nevasta lui și ajunge să facă acel gest de sodomie care e îngrozitor. Așa înțeleg din cauza puternicii implicării nuditatea a apărut de la sine, într-un anumit moment al repetițiilor. Cu vreo 4 sau 3 zile înainte de premieră, Regizorul nu ne-a cerut-o niciodată.

Stau și mă gîndesc cu groază cîteodată că eu nu aș fi putut să fac acest gest de nuditate decît la nudism la Costinești. Pe scenă nici nu mi-am imaginat vreodată și nici nu cred că îl fac. Piesa mea este atunci haina mea de teatru.

Nu a lipsit la nici una din reprezentațiile spectacolului Cătălina Mustăță, actriță la Teatrul Mic și de curînd soția lui Florin Zamfirescu. Interlocutorul meu a acceptat nu numai mînașă aruncată de Hausvater dar și puțină vreme s-a căsătorit pentru a treia oară.

— Agatha Nicolau după ce s-a agitat atît, a venit să vadă spectacolul?

— S-a vorbit mult despre gestul Agathe Nicolau de a ne trimite în plie niște pasaje din Constituție. A fost de fapt un

gest de neîncredere în Dabija, în mine și în actorii acestui colectiv. Ea a crezut că e mai deșteaptă decît noi toți. Încă nu a venit să vadă spectacolul. S-ar putea să fie ocupată cu legile de la Parlament. Măcar dacă ar face ceva acolo!

— Surprinzător, premiera nu a fost anunțată la televiziune.

— Există niște instituții care ar trebui să popularizeze premierele teatrale. Radioul și televiziunea sînt plătite de public, iar acesta trebuie informat ce se întîmplă și în cultură. În fruntea acestor instituții se află niște oameni care au niște funcții. Ei nu sînt nici eterni, nici creatorii acestor funcții. Sînt servitorii lor. Pentru că cei care girează emisiunile culturale se ceartă între ei, asta se răsfrînge asupra teatrelor. Mi s-a spus: „Dacă apari la emisiunea departamentului teatrului, nu mai ai ce căuta la mine!”

Noi nu putem plăti 300.000 lei un clip de 30 de secunde pentru că teatrul e subvenționat și statul ne-ar lua de gît dacă am da acesti bani. Dar există emisiuni culturale.

I-am făcut dlui Răzvan Theodorescu o ofertă în scris, cu mai multe luni în urmă. Încă nu a răspuns. I-am propus să-i dăm spectacole care au avut succes dar care nu se mai joacă pentru că avem premiere noi. În conștientul acestor piese oferite pe gratis trebuia să dea pe post

niște clipuri. Se pare că schimbul nu-l interesează. Cînsăci se vîd: teatrele bucureștene nu mai pot face turnee din cauza prețului mare al transportului și cazării. Spectatorii din țară nu mai vîd teatrul bucureștean dar sînt în lăpăși de cei de la televiziune cu piese franțuzești. Cele mai multe execrabile.

AURELIA BORIGA

Dragoș Păslaru, Dan Bădăruș și Florin Zamfirescu

● Dl. Gheorghe Feteanu, directorul lui Jeco Trading, se gindește la regula jocului în afaceri

● Vladimir Roșca, director general, și Grigore Precupețu, director departament soft, au reprezentat cu umor și inteligență firma Dynatek S.R.L.

● Într-o lume de copiatoare noi sintem originalul, le spune Marian Popa, director la Rank Xerox, dl. Gabriel Năstase și Irinel Columbeanu, adică Promotion Group International

● Nu putem reuși decât împreună! Din dialogul purtat de domnii G. W. Burrow, director al reprezentanței Shell în România și Tiberiu Ivașcu, director pentru vânzări la The Burmah Oil GmbH

Care este cea mai mare greșeală făcută pînă acum de guvernul Stolojan?

Nu te întâlnești prea des cu un grup numeros de oameni de afaceri. M-am gândit să folosesc un astfel de prilej pentru a crea o punte între gândurile oamenilor de afaceri și guvern folosind paginile revistei noastre.

Care este cea mai mare greșeală făcută pînă acum de guvernul Stolojan?

Marian Popa — Rank Xerox — Desființarea licitației și uniformizarea cursului.

Vladimir Roșca, DYNATEK: Dificultățile pe care le întâmpină firmele particulare legate de schimbarea leilor în valută. Noi cumpărăm din străinătate echipament de foarte bună calitate dar în momentul în care acest echipament vine în România ciclul trebuie să se închidă rapid. Nu se întâmplă așa. Cu cât acest lucru se va rezolva mai repede cu atât businessul nostru va merge mai bine.

Bogdan Diaconescu, Firma Modular Computers: Deocamdată nu văd efectele deblocării financiare mult trimbitate. Numai pe hirtie.

Magda Aninoiu, reprezentanța AGFA: Confiscarea valutei. Este foarte greu mecanismul convertirii leilor în dolari și avem foarte mari probleme de a ne plăti furnizorii externi.

Gheorghe Fețeanu, director la „Jeco Trading” S.A.: „Părea mea este că dl. Theodor Stolojan rezolvă cu multă competență problemele dificile cu care ne confruntăm astăzi. Călin Nacea, reprezentanța

Rotring: După această perioadă de guvernare operațiunile financiare se desfășoară mai greu decât înainte. Schimbul valutar este foarte dificil. Nu s-a rezolvat nici problema energetică, merge chiar mai rău. Deși convertibilitatea s-a făcut în acest scop, deocamdată nu se văd rezultatele.

Dorin Stana, vicepreședintele firmei Blue Ridge International, SUA: Cea mai mare eroare e acțiunea de distrugere a activității societăților particulare prin introducerea reglementării de adaos comercial de maximum 30%. Este o măsură de tip comunist.

Mihai Voiculescu, consilier al firmei româno-franceze SOGEMI: Dl. Stolojan este mai realist decât predecesorul său și cel puțin cunoaște lumea finanțelor. Eroarea pe care a făcut-o și pe care o face în continuare este că nu cunoaște bilanțul guvernului Roman.

Roman Ioan, firma KON-TRAX: Prin acțiunile luate a stopat contactele cu firmele străine. Sunt multe firme serioase care aduc tehnică pe valută forte, și vind în România pe lei. Ele nu au posibilitatea să transforme acești lei în valută pentru a aduce altă marfă. Firma noastră este în această situație și e posibil ca în scurt timp să închidem porțile. De două luni de zile n-am schimbat nici a zecea parte din valuta pe care am vîndut-o.

Viorel Bitu, firma DHL:

PARIUL ÎNTREPRINZĂTORULUI

Slalom printre paradoxuri

În sfîrșit am auzit și eu pe cineva că și-a depășit cifra de profit stabilită inițial! Mărturisesc sincer că, străbînd Moldova-n lung și-n lat, ocazia a fost unică, de cele mai multe ori întreprinzătorii își aruncă privirea undeva sus, cam în locul de unde ar trebui să vină deblocarea financiară. În asemenea condiții, îndoilele capătă consistență, ceea ce nu e cazul aici la S.C. „OBCINA” S.A. Rădăuți, unitate condusă cu mină de fier de dl. director Octavian Cocos. Munca nu este nici ușoară și nici plăcută, directorul pleacă prin țară, încheie contracte, stă la telefoane și așteaptă comenzi, pentru că „OBCINA” înseamnă căldura, hrana, îmbrăcăminte și tot ce se leagă de cerințele locuitorilor din Rădăuți. A venit iarna, frigul a început să muște încă din primele zile ale lunii decembrie — animație mare în jurul depozitului de lemne și cărbuni.

Cum este d-le director?

— Aici e primul paradox; deși repartițiile la combustibil, către populație sînt și așa insuficiente, cantitățile care ne vin sînt din ce în ce mai mici. Apoi...

Alt paradox?

— Alt paradox: Un vagon de cărbuni se livrează către populație cu aproximativ 25 de mii lei, iar valoarea transportului însumează 167 mii lei. Bine, diferența este subvenționată de stat, dar subvenția se primește după închiderea exercițiului financiar. Ținînd cont de devalorizarea banilor, mai este egal milionul din decembrie cu cel pe care-l voi primi abia în ianuarie? E un exemplu... Ce a ținut de noi, am reușit.

Adică?

— Transportul cărbunelui ne costă în perioada anterioară 30 mii lei pentru fiecare vagon. Asta, de la gară la depozit. Am reușit să cumpărăm un excavator care înlocuiește cu succes societățile specializate care ne luau acei bani. E ceva, nu?

Și cu produsele alimentare cum stați?

— Am avut, poate o să mai avem probleme cu asigurarea zahărului și uleiului. Am umblat, am adus făină din alte localități, la fel și carne, în sfîrșit la aceste produse stăm bine. Puteam să avem mai mult, pentru că eu am un principiu: mai bine mai scump, dar să se găsească.

— Despre ce este vorba?

— Despre zahăr. După asigurarea cotei (cînd o să scăpăm de acest cuvînt oribil?), m-am gândit că sînt și cetățeni care ar mai dori cantități în plus pentru anumite ocazii. Puteam să aduc zahăr pentru ei, ce-i drept la un preț mai mare, dar mi s-a vorbit, de către funcționarii prefecturii din Suceava, despre protecția populației. Păi, eu așa înțeleg protecția populației: să aibă!

— Am văzut într-un magazin televizoare color. Dumneavoastră le-ați adus?

— Trebuia să vă uitați mai bine; ați fi observat și frigider, combine frigorifice și cite altele. Luăm și noi ce se vinde, achiziționăm ce se cere — sensul activității noastre este legat de client. De la el așteptăm și aprecierile.

AL. MIHAILĂ

Numai cu

SC. ORIZONT-NORD S.R.L.

RĂDĂUȚI

PUTEȚI CUNOAȘTE PITOREȘTILE MELEAGURI ALE ȚĂRII!
Doriți o excursie în străinătate? Nimic mai simplu; adresați-vă agenției de turism „ORIZONT-NORD” din Rădăuți!
PENTRU DUMNEAVOASTRĂ S.C. „ORIZONT-NORD” S.R.L. ORGANIZEAZĂ EXCURSII ÎN ȚARĂ PE TRASEE DEVENITE DE ACUM TRADIȚIONALE, PRECUM:

— Mănăstirea Putna
— Mănăstirea Sucevița
— Vatra Moldoviței, Voroneț, Cimpulung Moldovenesc, Vatra Dornei, Suceava, cu împrejurimile, Fălticeni, Siret.
— Tg Neamț, Mănăstirea Neamț, Sihăstria, Secu, Humulești, Agapia, Varatec, Horiața, Piatra Neamț, Mănăstirea Bistrița, Durbu, Bicoz, Lacul Rosu.

S.C. „ORIZONT-NORD” S.R.L. RĂDĂUȚI VĂ INVITĂ SĂ CU-NOAȘTEȚI LUMEA!

Alegeți una din aceste excursii:
— Rădăuți — Chișinău
— Rădăuți — Cernăuți — Lwov — Cracovia
— Rădăuți — Constanța — Varna — Burgas — Kırklareli — Istanbul.

Tot din Rădăuți puteți face excursii în Grecia, Cipru, Italia, Franța, Anglia, Egipt, S.U.A.

Doritorii se pot adresa firmei noastre S.C. „ORIZONT-NORD” S.R.L. Rădăuți, Piața Unirii nr. 67, telefon 989-64681, înainte cu minimum 10 zile de la data programării excursiei.

Guvernul Stolojan reușește să blocheze toate deschiderile către piață făcute de guvernul Roman. Se întoarce la vechea metodă de gândire comunistă. G.W.P. Burrow, director la Shell International Petroleum Company Limited: Dar cunoașteți vreuna bună?!

Vladimir Aninoiu, reprezentanța IBM: Faptul că a mărit prețul la hirtia de presă cu mult peste prețul mondial.

Grigore Precupeșu, Dynatek: Faptul că el continuă politica lui Petre Roman.

Alexandru Mihai, Abtech: Dimpotrivă, eu zic că a luat o măsură foarte bună cu convertibilitatea leului.

Mihai Lungu, directorul de vânzare, MINOLTA: Politica lor nu este atât de transparentă încât să știm exact ce fac. De fapt știe cineva în ce direcție mergem, sau cum mergem?!

Tatiana Ciurac, Marubeni Corporation, firmă japoneză: Naționalizarea valutei a afectat foarte multe afaceri.

Valentin Pele Sogemi: Faptul că a liberalizat dolarul, eu ca om bănuiesc că în spatele acestei operațiuni se ascunde ceva fundamental. Mie îmi scapă. Cum se desfășoară lucrurile încep să cred că acea fundamentare nu prea este fundamentată. E greu de presupus să se întâmple.

Tiberiu Ivașcu, reprezentanța CASTROL: Convertibilitatea forțată este o măsură de circumstanță.

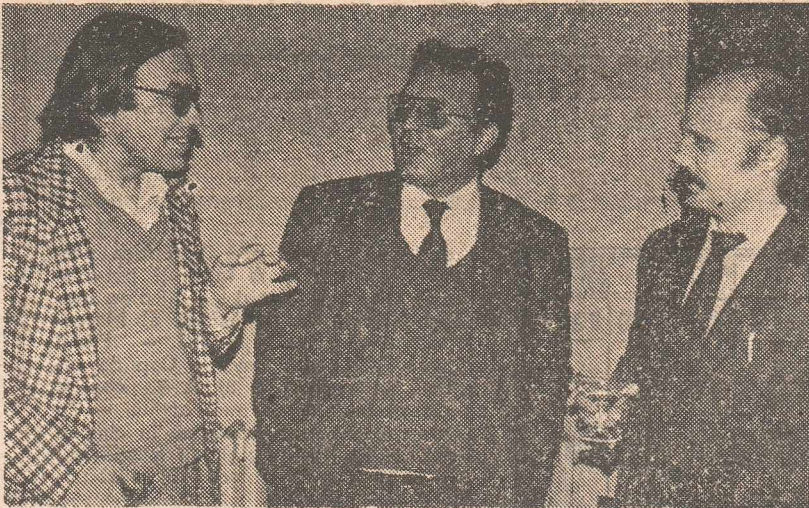
Răzvan Andreescu, Banca română de comerț exterior: Unificarea cursurilor valutare și așa zisa convertibilitate a leului este o măsură care a ales un moment prost și a fost foarte rău înfăptuită și de pe urma căreia vom trage multă vreme. Dacă avem șansa ne vom întoarce în locul de unde am plecat peste cîteva ani și vom porni altfel.

AURELIA BORIGA

● Se string relațiile între Marubeni și Romanian Business Consult S.R.L. Participă Ioan Dumitrașcu și, respectiv, Magda Aninoiu, Călin Nacea și Bogdan Diaconescu

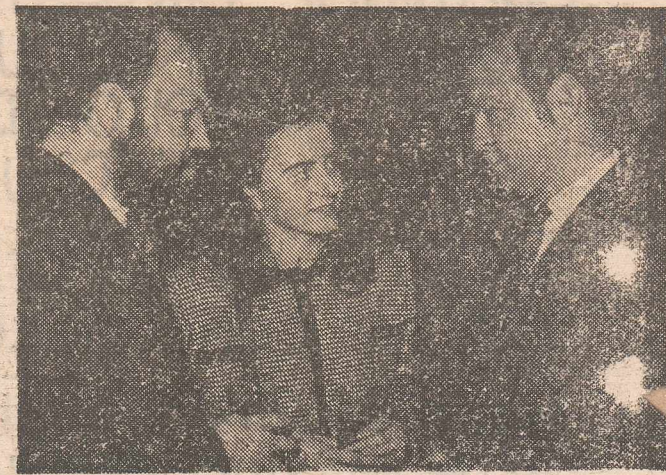
● Lucky-Gold Star International Corp. și Blue Ridge International sint serioase, și în vorbe și în fapte, afirmă directorii lor, Paul Tudor și Dorin Stana

● Totul este să ai un scop, îi spun oamenii de la firma Scop, Victor Macri și Paul Popovici, lui Eugen Mihăescu

● Cristian Pavel este cucerit de farmecul d-lor Mihai Voiculescu și Valentin Pele, de la Sogemi S.R.L.

● Tocmai s-a perfectat transmiterea în 24 de ore a unui colet pentru Mihai Lungu, director comercial la Minolta România S.R.L., prin firma DHL Worldwide Express, reprezentată de doamna Veronica Savanciuc și domnul Viorel Bitu-Tudoran

● Nyulas Agnes, Moravcsik Laszlo și Ioan Roman, de la Kon-trax, și-au regăsit și verva de cînd au un sediu!

UN POSIBIL PARIU CU AGRICULTORII

„SAREX” S.A. Rădăuți ar putea cîștiga parul cu agricultorii, urmînd ca aceștia, la rîndul lor, să-l cîștige cu agricultura. Desigur, S.C. „SAREX” S.A. mai are în momentul de față și alte pariuri de cîștigat, unele de dată imediată, altele, de perspectivă. Dl. director, ing. Ioan Brăescu face pe scurt istoricul acestei unități: „Înscriși prin 1954 în industria locală, fabrica a ajuns în anul '70 să aibă profilul producerii confecțiilor metalice și prelucrării mecanice. Prin 1980 s-a mai construit o fabrică nouă de scule, iar în 1991 am devenit societate comercială. Obiectul activității este diversificat, adică producție pentru export, e vorba despre produsele noastre de fontă, fabricarea mobilei și a mobilierului comercial (80 la sută din magazinele noi din România sint mobilate de noi), producerea reperelor pentru mica agricultură, în sfîrșit o fabrică pentru scule de prelucrare metalelor și un atelier pentru producerea motoarelor electrice”.

— Aveți contracte cu beneficiari externi?

— Da, este vorba despre produsele noastre din fontă la care se mai adaugă o gamă de scule, de exemplu, cuțite strung, tarozi, freze etc. Acestea toate le livrăm unor firme din Anglia, Suedia, Austria, Norvegia și altele.

— „SAREX” S.A. s-a prezentat anul acesta cu o noutate absolută în domeniul motoarelor electrice...

— Sintem unici producători din România a unui generator de 4,5 KW care nu are înfășurări de cupru pe rotor — soluția care a dus la creșterea fiabilității. La atelierul care produce motoare electrice am asimilat un generator pentru alimentarea cu electricitate a vagoanelor de cale ferată. În momentul de față, trecem la producția de serie.

— Și pentru agricultori ce fabricați?

— Aceștia ni se pot adresa direct nouă pentru a obține pluguri, prășitori, grape, semănători porumb, precum și alte utilaje cu tracțiune animală. Am avut în acest sens comenzi destul de bune, sperăm să mai obținem. Oricum, noi îi aștep-

tăm pe toți cei care încă nu au posibilitatea să-și cumpere un tractor și doresc utilaje cu tracțiune animală.

— Doriți să comunicați ceva, prin intermediul revistei noastre, agenților economici?

— Este o idee bună; avem în orașul Siret un atelier (o construcție nouă de 10 mii metri pătrați) pentru care căutăm colaboratori interni sau externi în vederea constituirii unei societăți mixte.

— Cum vedeți perspectiva societății pe care o conduceți?

— Dacă s-ar rezolva problema blocajului financiar, am avea de încasat 280 de milioane lei și de dat 192 de milioane. Diferența ne-ar rămîne și am putea continua cu ea o investiție începută încă din 1985, investiție profilată pentru producerea sculelor de minerit. Dar, deocamdată acest proiect stă sub semnul lui „dacă”.

— Nu vă ajută Consiliul Impuneriilor Statului?

— Acest organism ar trebui să dispară, este ca un fel de altă centralizare care ne frînează autonomia și nu rezolvă mare lucru.

Societatea comercială CLUB BUCUREȘTI
BAVARIA 2000 SRL vă oferă prin
Laboratorul de cofetărie NORD

— produse de cofetărie și patiserie pe bază de comenzi pentru cofetării particulare sau pentru diferite ocazii.

Adresa: Cămin Griviței nr. 143,
sector 1 București, telefon: 50 68 30.

elixir

Magazin de prezentare și desfăcere al societăților
VINEXPORT TRADING CO
și ASSOEX GIVETO PRODUCT

Sortiment exclusiv de băuturi pentru cele mai exigente gusturi: whisky Cutty Sark, cognac Bisquit, Dubonnet, Pernod & Ricard. Preturi deosebite:

- whisky Gold Seal (Olanda) 70 l - 749 lei/sticla
- brandy Vieux de Korenaer (Olanda) 1,0 l - 859 lei/sticla
- vodka Alexov (Anglia) 0,70 l - 619 lei/sticla
- vermut Ponticelli (Italia) 1,0 l - 590 lei/sticla

Formula magică a sărbătorilor dumneavoastră:

NON STOP
str. Camil Răssu nr. 16
(fosta I.B. Tito)

elixir

★★★★★★★★★★★★★★★★

CÎȘTIGATORII CONCURSULUI SÎNT URMĂTORII:

premiul I TOCACI DANUT (Buc.)
premiul II DÎRVARIU OANA (Buc.)
premiul III IONESCU CRISTIAN (Buc.)
TOLOI DUMITRU (Buc.)
NEACȘU ION (Constanța)

Pentru detalii, rugăm câștigătorii
să ne contacteze la adresa
reprezentanței firmei **KODAK**
în ROMÂNIA **M.T.H. ROM S.R.L.**

Str. Luterana nr. 2-4 sc.D2 et.7 ap 21 București
tel. 12.03.86 ; 12.03.87

ÎN ATENȚIA
PARTICIPANȚILOR
LA CONCURSUL
"SLOGAN Kodak"

PUBLICATIILE Flacăra

Societate co-
mercială înma-
triculată la Ofi-
ciul Registrului
Comerțului
București sub
nr. J 40/5888/
1991 din 4.07.
1991

Adresa : București, sectorul 1,
Piața Presei Libere nr. 1, cod.
71 341. Telefoane : 17.60.10,
17.60.20 (cu interioarele de mai
jos)

Cont (lei) : 40.72.30.110.496,
BCR, sector 1, București
Cont (dolari) :
47 03.326.350-6 BRCE

Director general:
GEORGE ARION

Director economic
Nicolae Botin

Flacăra

Redactor șef :

Ion D. Goia

Secretar general de redacție
Eugen Mihăescu

REDACȚIA : Petre Băbuș, Aure-
lia Boriga, Valeria Dornea-
nu, Mihail Gălățanu, Elena
Ghera, Dorin Gherghinescu,
Elena Grecescu, Alexandru Mi-
hăilă, Gig Motocanu, Oțeta Mu-
tulescu, Roxana Patcu-Manoles-
cu, Cristian Pavel, Dorin Sălă-
jan, Paul Vinicov, Ion Zubașcu.

Telefoane : 2002 - secretariat
director, 2558 - redactor șef,
2143 - secretar general de re-
dacție, 1700 - eveniment, 2600
drepturile omului, 2559 - cultu-
ră, 2528 - fotoreportaj.

REBUS

Redactor șef :

Tudor Octavian

Secretar general de redacție :
Alexandru Păsărin

REDACȚIA : Aurel Ștefan Ale-
xandrescu, Adrian Mitu, Bogdan
Vlad, Mihai Zgubea.

Telefoane : 1457 (redactor șef),
2036 (secretar general de re-
dacție).

Liviu Timbus, Liana Tatos

■ TEHNIC (2123, 1453, 2072) :
Maria Bărbulescu, Alexandru
Benga, Liliana Crețu, Pompiliu
Dumitrescu, Anton Ene-Filip,
Mihaela Moroșanu, Gabriela
Nicolescu, Sevghin Omer, Sma-
randa Petre, Adrian Pe-
trescu, Mircea Popp, Dan Mir-
cea Popa, Simona Simzianu,
Cornel Speranu, Angela Ștefă-
nescu, Eugenia Vasile

■ Compartiment juridic : Cor-
neliu Olteanu

■ PUBLIC RELATION (2634) :
Mihai Sândoiu

■ DIFUZARE : Manuela Vasiliu,
Laurențiu Popa, Mircea Octa-
vian Popp, tel. 17 48 91

■ FAX - 17.48.91

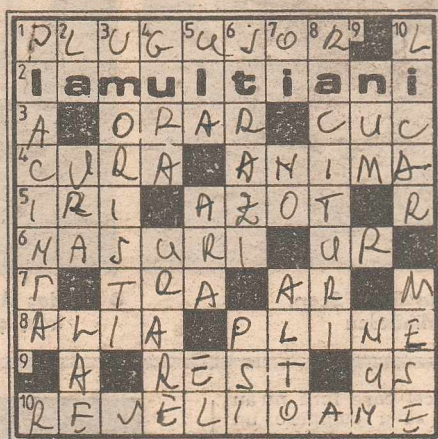
Cititorii din străinătate se pot
abona prin ROMPRESFILATELIA,
sectorul export-import presă
P.O. Box. 12 - 201, telex 10 876
PRSFIR București, Calea Grivi-
ței nr. 64-66, sau direct la re-
dacție.

■ Tiparul: Imprimeria
București

16 pagini — 20 lei

You Can't Beat
The Feeling!

DE ANUL NOU

ORIZONTAL : 1) Colind tradițional de
Anul nou. 3) Programul unităților co-
merciale, adaptat, de obicei, pentru săr-
bătorile de iarnă - Solistul care anun-
ță sosirea noului an, rostindu-și nume-

le de douăsprezece ori. 4) A tace par-
chetul... oglindă - A însufieți petrece-
rea. 5) Ultimele fulguri! - Încor, ino-
dor și insipid... în atmosferă. 6) Morco-
vii oamenilor de zăpadă... - Primii
urători! 7) Beteală (inv.) - Cap de ar-
lechin... la carnaval! 8) A se coaliza
cu cineva în vederea unei acțiuni - Ca
paharele celor care toastează în cinstea
noului an. 9) Rămășițe de la masă (sg.)
- În toată plugușoarele! 10) Sărbăto-
rarea Anului nou (pl.).

VERTICAL : 1) Ambalajul comestibil al
răvașelor. 2) Rest de betea! - La
mulți ani... - Diminutiv pentru Moș Ni-
colae. 3) Răspunzători pentru buna dis-
poziție a telespectatorilor la programul
de revelație. 4) Răspunzători participanților
la periniță - Exprimarea dorințelor de
bine cu ocazia Anului nou. 5) Mijlocul
fularului! - A merge cu plugușorul... -
Coadă de purcel! 6) Drumurile colin-
dărilor... - Parapsihologie (abr.). 7) Își
petrec iarna în saivane - Debutul nop-
ții! - Violă. 8) Mincăruri tradiționale
de Anul nou. 9) Numeral (abr.) - Naș.
10) Scelipea steluțelor în pomul de iar-
nă - Intinse pentru invitații la reve-
lion.

Dictionar : TRĂ, PSI, NUM.
MIHAI ZGUBEA

IMPORTANT

Diferențele uriașe legate de
scum... a hirtiei și
a serv... grafice ne obli-
gă la reconsiderarea prețului
de vânzare, dar în semn de con-
siderație pentru cititorii noștri,
acest ultim număr pe anul 1991
al revistei noastre, îl difuzăm
sub prețului lui de cost, la 20 lei
exemplar.

URMĂTORUL NUMĂR AL
„FLĂCĂRII” VA APĂREA PE
DATA DE 8 IANUARIE 1992.

SOCIETATEA ASCO trading & contracting

urează LA MULȚI ANI și SĂRBĂTORI FERICITE
SINDICATELOR ROMÂNE și le oferă în aceste zile
● PORTOCALIE ȘI MANDARINE
● CONFECȚII ȘI ÎNCĂLȚĂMINTE
pentru femei, bărbați și copii
● ȚIGĂRI, NESS, CAFEĂ
● RĂCORITOARE, DULCIURI (gume, ciocolată)
T.I.B., PAVILIONUL A 14, TEL. 65 08 99
VĂ AȘTEPTĂM ZILNIC, INCLUSIV DUMINICA
ÎNTE ORELE 9-18

